

1

การเดินทางของความรัก

“อะไรกันคะภัทร นี่มันหมายความว่ายังไง”

คำถามของสาวสวยที่นั่งอยู่ใต้ผ้าห่มบนเตียงข้างๆ ทำให้ชายหนุ่มเจ้าของห้องถึงกับอึ้งมึนปากและยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ ก่อนจะก้าวขาลงจากเตียงด้วยท่วงท่ามั่นใจ ด้วยความสูงร้อยแปดสิบเซนติเมตรของเขา

दनัยภัทร สัตยบดีนทร์ หนายหนุ่มฝีมือดีวัยสามสิบเอ็ดปี ทายาทคนโตของมหาเศรษฐีอันดับต้นๆ ของเมืองไทย หนายหนุ่มที่ไม่ว่าจะจับคดีไหนก็ต้องเป็นฝ่ายชนะไปเสียทุกครั้ง เพราะความเฉลียวฉลาดและไหวพริบของเขา

“หมายความว่า คุณกลับบ้านไปแล้วนะสิครับ”

दनัยภัทรบอกอย่างไม่แยแส ข้อเสียของเขาคือมีผู้หญิงเข้ามามากมาย นั่นเพราะเขามีเสน่ห์เหลือร้ายที่ผู้หญิงไม่อาจต้านทาน และदनัยภัทรไม่เคยปฏิเสธหญิงสาวพวกนั้นเลย ทว่าชายหนุ่มก็มีกฎของตัวเองเหมือนกัน

แค่สนุก...และไม่ผูกพัน ใครรับได้เขาก็พร้อมจะตอบสนอง แต่ถ้าพวกเธอเรียกร้องมากกว่าเรื่องบนเตียง ดนัยภัทรก็จะไม่ขอยุ่งเกี่ยวเด็ดขาด เพราะรู้ว่าความยุ่งยากจะตามมาจนใจเขาที่หลัง

“ขอเมย์ค้างที่นี้กับคุณไม่ได้หรอกคะ พรุ่งนี้เช้าเมย์ค่อยกลับก็ได้”

สาวสวยนามเมทินีต้อรอง ด้วยขึ้นขอบและคล้องไคล้ในตัว ดนัยภัทรมานาน ทำให้เธอไม่อยากลุกจากเตียงใหญ่ในคอนโดมิเนียมสุดหรูแห่งนี้ง่าย ๆ หลังจากที่ยังคงเฝ้าผ่านเกมรักสุดร้อนรุ่มมาหมาด ๆ

ดนัยภัทรเป็นผู้ชายที่สุดยอด และไม่เห็นแก่ตัวในเรื่องบนเตียง ทำให้เธอพึงพอใจเขามาก และอยากสานต่อความสัมพันธ์ แต่ผู้ชายอย่างดนัยภัทรไม่ใช่คนที่ใครจะเข้าหาได้ง่าย ๆ เลย

“ผมไม่ชอบให้ใครมาค้างด้วย กลับไปเถอะครับ”

ดนัยภัทรบอกด้วยน้ำเสียงเฉยชา ก่อนจะเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้า ขนาดใหญ่ดีไซน์หรู หยิบผ้าเช็ดตัวมาพันรอบเอวสอบลวก ๆ ท่ามกลาง แวตาคิดหวังและหงุดหงิดของคู่ขาชั่วคราวอย่างเมทินีเป็นอย่างมาก

“ใจร้ายจัง คิดไว้แล้วว่าต้องเป็นแบบนี้ คุณนี่ก็แปลกนะคะภัทร”

เมทินีถอนหายใจ ก่อนจะลุกจากเตียงใหญ่อย่างไม่สออารมณ์ พร้อมกับหยิบเสื้อผ้าตัวเองขึ้นมาสวมอย่างรวดเร็ว ใคร ๆ ก็บอกว่า ดนัยภัทรไม่มีหัวใจ และไม่เคยให้ความหวังใครมากกว่าสัมพันธ์บนเตียง วันนี้เมทินีเข้าใจแจ่มแจ้งแล้ว

“เราตกลงกันแล้วนี่ครับ” ดนัยภัทรบอกด้วยสีหน้าเรียบเฉย ก่อนจะเดินไปเปิดตู้เย็นแล้วหยิบขวดน้ำขึ้นมามีดื่ม โดยไม่หันไปสนใจ คู่ขาอย่างเมทินีแม้แต่นิด

“คะ เมย์เข้าใจแล้ว ขอขอบคุณนะคะ ที่ทำให้เมย์สนุก ถึงแม้จะแค่ชั่วคราวก็ตาม”

“ขอบคุณเหมือนกัน และเสียใจ...ที่ให้อะไรคุณมากไปกว่านี้ไม่ได้”

เมทินีสะบัดหน้าเบา ๆ ก่อนจะเดินไปหยิบกระเป๋าที่ไซฟาราคาแพง แล้วเดินกระแทกส้นเท้าออกจากห้องของหนุ่มหล่อเจ้าเสน่ห์

อย่างขัดเคืองใจ

दनัยภัทรไม่ใส่ใจ จบเกมรักก็จบความสัมพันธ์ เพราะผู้หญิงเอาแต่ใจและคอยแต่จะเรียกร้องจากผู้ชายแบบนี้ ดนัยภัทรถึงไม่คิดมีใครเป็นตัวเป็นตนสักที ทั้งที่อายุเลยสามสิบมาแล้ว

ผู้หญิงที่เหมาะสมจะเดินเคียงข้างคนอย่างदनัยภัทร อาจยังไม่เกิดมาบนโลกใบนี้ หรืออีกความหมายหนึ่งคือยังไม่มีผู้หญิงคนไหนทำให้นอนอย่างदनัยภัทรรู้สึกหวนไหวและอยากสละโสดได้

มารดาเคयरบริวเธออยู่หลายหน ให้เขาลาออกจากงานที่ทำอยู่ แล้วกลับไปช่วยบิดากับน้องสาวดูแลกิจการเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ของครอบครัวที่กรุงเทพฯ ทว่าदनัยภัทรก็อดอดและขอเวลาเพื่อทำในสิ่งที่รักและอดสำหรับเรียนมาหลายปีเสียก่อน

เสียงโทรศัพท์มือถือที่ตั้งอยู่บนหัวเตียง ทำให้दनัยภัทรหลุดจากภวังค์ความคิดทันที ก่อนจะรีบเดินไปหยิบมารับสายด้วยความรีบร้อน เนื่องจากรู้ว่าเป็นสายสำคัญจากคนไกลที่ต้องคุยกันทุกวัน

“ทำไมวันนี้ถึงไม่โทร. หาน้องคะ”

น้ำเสียงงอแงของคนทีโทรศัพท์มาทำให้दनัยภัทรหัวเราะเบาๆ ทุกครั้งก่อนสองทุ่มเขาจะต้องเป็นฝ่ายโทรศัพท์ที่ไปรายงานปลายสายถึงความเย็นไปตลอด ทว่าวันนี้เขามัวแต่ยุ่งหลายอย่างจนทำให้ลืมภารกิจสำคัญไป

“โทษทีครับน้องรัก วันนี้พี่สุดหล่อยิ่งจริงๆ”

“ยุ่งงานหรือว่ายุ่งกับแม่สาวๆ พวกนั้นคะ อย่าให้จับได้นะ ไม่งั้นเค้าจะขึ้นเครื่องไปวินแตกให้ดูเลย”

दनัยภัทรหัวเราะเบาๆ ให้นิสัยหวงพี่ชายของน้องสาวเพียงคนเดียวอย่างดาวิสา ที่ไม่ว่าจะโตเป็นผู้ใหญ่วัยยี่สิบหกปีแล้วก็ตามแต่ความรักความห่วงหาที่มีให้พี่ชายอย่างเขาก็กไม่ลดน้อยถอยลงไปเลย แถมยังจะเอาแต่ใจหนักขึ้นไปอีก

“รู้ก็ดี พี่จะได้ไม่ต้องเป็นห่วง ว่าแต่คุณพ่อคุณแม่หลับหรือยังนี่” ดนัยภัทรถามถึงบิดามารดา ซึ่งปกติเวลาดาวิศาโทรศัพท์มาแบบนี้ ทั้งคู่มักจะอยู่ด้วยอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา เพื่อถามไถ่สารทุกข์สุกดิบกันทุกวัน

“หลับกันหมดแล้วค่ะ เพิ่งกลับจากงานเลี้ยงกัน จริงสิ ด้าลืมไปเลยว่ามีเรื่องจะรบกวนพี่ภัทรด้วย”

“หืม...รบกวนเรื่องอะไร” ดนัยภัทรขมวดคิ้ว ปกติดาวิศาไม่เคยเอ่ยปากขออะไรเขาง่ายๆ นอกจากจะเป็นเรื่องสำคัญเท่านั้น หมายความว่าเรื่องที่จะขอรบกวนเขาววันนี้ ย่อมเป็นเรื่องที่น้องสาวให้ความสำคัญแน่

“คอนโดฯ พี่ภัทรยังว่างอีกห้องใช่ไหมคะ”

“ใช่ มีอะไร จะให้ใครมาพักกับพี่เหรอ” ดนัยภัทรถามเล่นๆ

“ค่ะ พอดีพี่ที่รู้จักเขาเพิ่งออกจากงาน กำลังจะไปเที่ยวที่นั่น ด้าก็เลยอยากขอห้องนั้นให้พี่น้ำเขาพักหน่อย พอดีพี่เขาไม่รู้จักใครที่นั่นเลย”

“ผู้หญิงเหรอ”

“ค่ะ ชื่อพี่น้ำ”

ดนัยภัทรขมวดคิ้วงุนงง ปกติดาวิศาหวนเขาจะตาย แล้วจู่ๆทำไมถึงกล้าไว้ใจให้ผู้หญิงคนนี้มาพักกับเขาได้ เอ...น่าแปลกชอบกล หรือว่ายายคนนี้ที่พูดถึงจะมีหน้าตาเป็นอาวูธ จนถึงขั้นน้องสาวเขากล้าวางใจได้

“ก็วัน” ดนัยภัทรถามต่อ

“หนึ่งเดือนค่ะพี่ภัทร พอดีพี่เขาจะไปหาข้อมูลในการเขียนหนังสือด้วยค่ะ”

“หืม...ไหนว่าเพิ่งออกจากงาน” พี่ชายถามด้วยความสงสัย

“พี่เขาทำงานเขียนเป็นงานพิเศษด้วยค่ะ พอออกมาก็เลยทำ

อาชีพนี้ต่อ”

มิน่าละ ที่แท้ก็หนอนหนังสือเหมือนกันนี่เอง ดาวิสาถึงถูกออก
ถูกใจ จนกระทั่งกล้าฝากฝังไว้กับเขา โดยไม่กลัวเขาจะทำมิติมีร้าย
อีกฝ่าย ไม่น่าว่านักเขียนคนนี้อาจเป็นป่าเถื่อนๆ สวมแว่นคนหนึ่งก็ได้
ปกตินักเขียนก็ต้องเป็นอย่างนั้นสินะ ดนัยภัทรคิดในแง่มุมของตัวเอง
“จ้ะก็ได้ จะมาวันไหนละ พี่จะได้ไปรับ”

“น่าจะไปถึงเช้าวันเสาร์ค่ะ ขอบคุณมากๆ นะคะพี่ภัทรขา
น่ารักที่สุดในโลกเลย”

ดนัยภัทรส่ายหัว พอได้ในสิ่งที่ตัวเองต้องการ ดาวิสาก็จะหันมา
รักเขามากทันที ให้มันได้อย่างนี้เถอะแม่ตัวดี ช่างน่าหมั่นไส้เสียจริงๆ
อยู่ใกล้ๆ จะเขมมะเหงกให้

“โอเค แล้วจะให้พี่ไปรับที่ไหนละ”

“บขส. ค่ะ” ดาวิสาตอบเสียงดังฟังชัด

“ฮะ! ยายนั่นนั่งรถทัวร์มาหรอ” ดนัยภัทรตกใจ กรุงเทพฯ กับ
เชียงใหม่ไม่ได้ใกล้กันเลยสักนิด ทำไมยายนั่นถึงไม่นั่งเครื่องบินมา

“ค่ะ พี่น้ำไม่เคยขึ้นเครื่องบินมาก่อน ก็เลยกลัว”

“เออๆ พี่เข้าใจแล้ว เขาเป็นว่าแจ้งรายละเอียดพี่มาก็แล้วกัน
พอถึงวันจะได้ไปรับเขาถูก จะได้ไม่เสียเวลาด้วย” ดนัยภัทรสั่ง
น้องสาว จากนั้นคุยต่อสักพักแล้ววางหู หวังว่ายายนักเขียนคนนี้จะไม่
สร้างความวุ่นวายให้เขา ไมเช่นนั้นเขาจะไล่หล่อนออกไปให้ดูจริงๆ

ดนัยภัทรยกแขนขึ้นดูนาฬิกา ก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือ
ขึ้นมากดหาหมายเลขที่น้องสาวให้ไว้ เพื่อติดต่อใครบางคนที่เขาคาด
ว่าหล่อนน่าจะมาถึงแล้ว

“สวัสดีค่ะ คุณดนัยภัทรใช่ไหมคะ”

น้ำเสียงอ่อนหวานจากปลายสายทำให้ดนัยภัทรขมวดคิ้ว ฟัง

จากเสียงแล้วไม่น่าจะมีอายุอย่างที่คิดเอาไว้เลย กลับดูยังอ่อนวัย
เสียด้วย

“ครับ ไม่ทราบว่าคุณ...มาถึงแล้วหรือยัง”

“ถึงแล้วค่ะ เพิ่งออกจากห้องน้ำมา ไม่ทราบว่าคุณจอตระก้อยู่ตรงไหนหรือค่ะ เดี่ยวฉันเดินไปหา”

[illegible]

“ฉันใส่เสื้อเซ็กซี่ขาวคะ ยืนอยู่หน้าป้ายประชาสัมพันธ์”

“โอเค รออยู่ตรงนั้นนะครี๊บ เดี๋ยวผมจะเดินไปรับคุณเอง”

[illegible]

“คุณธรรธรรักษ์เปล่าครับ”

หญิงสาวที่กำลังยืนงงๆ หันกลับมามองเขาทันทีเมื่อได้ยินเสียงเรียกชื่อ ไหล่บางๆ สะพายกระเป๋าอุปกรณ์ทำมาหากิน ขณะที่มือข้างหนึ่งกำลังถือกระเป๋าล้อลากใบโต ทั้งเหนื่อยทั้งเปลี่ยจนทำให้ใบหน้าซีดเซียวลงไปมาก

ชายหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงหน้าทำให้ธารธาราหน้าร้อนผ่าวอย่างไม่ทราบสาเหตุ ก่อนจะมองพี่ชายของน้องสาวคนสนิทที่รู้จักกันผ่านโลกออนไลน์ด้วยอาการตกตะลึง หลังจากอีกฝ่ายถอดแว่นตากันแดดออกจากใบหน้าหล่อเหลาของเขา

[illegible]

ถนัดตา

“ใช่ค่ะ คุณคือเอ่อ...คุณदनัยภัทรหรือคะ” ธารธราารู้สึกประหม่าไม่รู้ว่าเพราะชะตชะนจากการเพิ่งเคยพบหน้าเป็นครั้งแรก หรือเพราะสายตาคมกริบที่เพิ่งมองเห็นตั้งแต่หัวจดเท้าแน่นกันแน่

“ครับ เรียกผมว่าภัทรเฉยๆ ก็พอ เขาเป็นว่ารีบขึ้นรถดีกว่าครับ ตรงนี้คนเยอะ บางทีอาจทำให้คุณหายใจไม่ค่อยสะดวก”

दनัยภัทรยื่นมือไปดึงกระเป๋าของหล่อนมาถือเอาไว้ พร้อมกับพยักพยิดให้หล่อนเดินตามไปที่รถส่วนตัว ซึ่งจอดอยู่ใต้ต้นคูณที่ออกดอกเหลืองอร่ามตา

“ต้องขอโทษด้วยนะค่ะ ที่มารบกวนคุณถึงที่นี่” ธารธราเอ่ยปากคุยกับเขาก่อน หลังจากदनัยภัทรขับรถออกจาก บขส. มุ่งตรงเข้าถนนเส้นหลัก เพื่อเดินทางไปยังที่พักส่วนตัวของเขา

“รบกวนไปแล้วนี้ครับ จะมาขอโทษทำไม”

ธารธราถึงกับอึ้งไปแทบทันที เมื่อคนข้างๆ ที่กำลังตั้งหน้าตั้งตาขับรถตอบแบบนี้ แถมยังทำสีหน้าเหมือนไม่พอใจอะไรสักอย่าง ทำเอาหล่อนถึงกับไปต่อไม่เป็นเลยทีเดียว

ดาวิชาเคยนิทาว่าพี่ชายของเธอปากร้าย แถมยังไม่ค่อยชอบยุ่งุ่นวายกับใคร ธารธราคิดว่าคงจะจริงอย่างที่ดาวิชาบอกเสียแล้ว เพราะนอกจากदनัยภัทรจะไม่มองหน้าหล่อนแม้แต่หางตาแล้ว ชายหนุ่มยังจิกกัดเจ็บเบาๆ ให้หล่อนสะดุ้งอีกต่างหาก

“ถ้าคุณไม่เต็มใจที่จะให้ฉันพักที่คอนโด ของคุณด้วย ก็บอกฉันได้นะค่ะ ฉันจะได้หาที่พักที่อื่น”

ไม่รู้จะไรดลใจให้ธารธรากล้าถามไปแบบนั้น แต่หล่อนก็มีความรู้สึกนี้มา ในเมื่อเจ้าของบ้านทำท่าไม่อยากจะให้ร่วมชายคาด้วย หล่อนก็ไม่ขออยู่อย่างอึดอัดใจหรอก

“ถ้าผมทำแบบนั้น คุณก็จะได้โทร. ไปฟ้องยายด้าเอาสิ ว่าผม

“ไม่ดูแลคุณอย่างที่รับปากน้องเอาไว้” ดนัยภัทรหันมามองหล่อนแวบหนึ่ง ก่อนจะหันไปสนใจถนนเบื้องหน้าต่อ ทั้งที่แอบขัดใจกับอาการนั่งคอคั่งของหญิงสาวข้างกายนัก

ไม่ธรรมดา กล้าต่อปากต่อคำกับเขาแบบนี้ เห็นทีจะอยู่กันได้ อย่างสงบสุขแน่ล่ะ ดนัยภัทรแอบเชยวใจ นี่ดาวิศาหางานเพิ่มให้เขาปวดหัวใช่ไหม ถึงได้ส่งยายป้าหน้าน้ำแข็งนี้มาอยู่กับเขาตั้งหนึ่งเดือน

“ฉันไม่ใช่คนมีนิสัยขี้ฟ้องหรอกค่ะ ไม่ต้องกังวล เดี่ยวฉันจะบอกน้องตัวเองว่าไม่อยากพอกับคุณ และจะไปหาที่พักที่อื่น”

ทำเสียงเหมือนน้อยใจทำไมกัน...ดนัยภัทรจับน้ำเสียงของหล่อนได้ แต่หล่อนก็ไซ่ย่อยเหมือนกันแฮะ ไม่จ้อเขาเหมือนกัน ดูทำงานนี้ ดนัยภัทรจะมีอะไรสนุกๆ ให้ทำเสียแล้วสิ

“นี่โกรธจริงหรือ” ดนัยภัทรหันมาถามแล้วหันกลับไปมองถนนเบื้องหน้า รอยยิ้มปรากฏบนริมฝีปากหยักหนာ

ธารธารานั่งคอคั่ง และทำหน้านิ่งราวกับเป็นนางพญานาค น้ำแข็งขั้วโลกเหนือ ผมยาวสลวยสีดำสนิทรวบง่าย ๆ เป็นหางม้าไว้ด้านหลัง ใบหน้าเนียนใสไร้เครื่องสำอางชิ้นเหี่ยวจนหน้ามัน แต่ดูเป็นธรรมชาติน่าแปลกตากว่าผู้หญิงที่ดนัยภัทรเคยเจอมาเลยทีเดียว

ไม่แต่งหน้า ไม่ทำผม แกมยังแต่งตัวง่าย ๆ ด้วยชุดสีขาวยัดชายเสื้อในกางเกงยีนส์เข็มพอดิบตัว ดนัยภัทรไม่รู้ว่าผู้หญิงคนนี้น่ากลัวหรือว่าน่ามอง แต่ที่แน่ๆ ริมฝีปากอวบอิ่มซึ่งเม้มเข้าหากันแน่น ทำให้เขารู้ว่าหล่อนอยู่ในอารมณ์โกรธอย่างแน่นอน

“แล้วที่คุณพูดมานี้ ล้อเล่นหรือเปล่าล่ะคะ” ธารธาราย้อนถามเขาด้วยน้ำเสียงจริงจัง หล่อนไม่รู้ว่าตัวเองคิดถูกหรือคิดผิดที่ตัดสินใจมาพอกอาศัยกับเขาตามคำแนะนำของดาวิศา

“ดูว่าคุณจะเหนื่อยกับการเดินทางมาก เลยอาจทำให้หงุดหงิด

ไปหน่อย เอาเป็นว่าผมขอโทษก็แล้วกัน แต่ยายดำไม่ได้บอกคุณหรือครับ ว่าปกติผมก็เป็นคนพูดจาไม่เข้าหูใครอย่างนี้แหละ อย่าถือสาเลย”

दनัยภัทรหันมาบอกด้วยเสียงที่อ่อนลง ถึงกระนั้นธรรารากก็ยังสังเกตเห็นว่าชายหนุ่มแอบยิ้มมุมปากนิดหนึ่ง ก่อนจะตั้งหน้าตั้งตาขับรถโดยไม่หันมาสนใจหล่อนอีกเลย

दनัยภัทรเป็นผู้ชายแบบไหนกัน ธรรารากถามตัวเองในใจ แม้ดาวิสาจะบรรยายลักษณะนิสัยใจคอของเขาให้หล่อนฟังบ้างแล้ว ทว่ามันก็เทียบไม่ได้กับการต้องมาเรียนรู้นิสัยของเขาจากตัวตนจริงๆ

และข้อเดียวที่ธรรารากสรุปได้ในตอนนี้ คือदनัยภัทรเป็นผู้ชายที่กวนประสาทมากๆ คนหนึ่งแหละ

“นี่ห้องของคุณ ส่วนห้องข้างๆ นี่ห้องผม เข้าให้ถูกระคุณ อย่าเข้าผิดห้องล่ะ”

दनัยภัทรเปิดประตูห้องนอนริมขวาให้หล่อน ลากกระเป๋าเข้าไปวางไว้ให้บนเตียงนอนใหญ่ แล้วเดินกลับมายืนทำสะพานอยู่หน้าประตู ในขณะที่ธรรารากวาดสายตามองไปรอบๆ ห้องด้วยความรู้สึกที่งุนงง

สะอาด เรียบร้อย และเรียบหรือถึงการ รสนิยมต่างกับธรรารากลิบลิ้นเลยทีเดียว ดาวิสาบอกว่าพี่ชายเป็นคนเนี้ยบทุกกระเบียดนิ้ว เห็นทีว่าจะจริง เพราะข้าวของทุกชิ้นในห้องนี้ล้วนดูดีมีราคาทั้งนั้น

แล้วนี่ถ้าหล่อนเผลอทำของเสียหายไปสักชิ้น จะต้องชดใช้ค่าเสียหายหรือเปล่าล่ะ...

“ขอบคุณค่ะ” ธรรารากกล่าวกับเขาสั้นๆ เพราะไม่รู้ว่าจะคุยอะไรกับเขาต่อ

“ถ้าหิวก็หาอะไรกินได้เลยนะครับ ห้องครัวอยู่ทางนั้น มีทุกอย่าง

ในห้องนั้น” ดนัยภัทรบอกอีกครั้ง พร้อมกับก้มมองคนตัวเล็กซึ่งเอาแต่
มองไปรอบๆ ห้องเหมือนเลี้ยงที่จะสนทนากับเขา

“ขอบคุณค่ะ”

อะไรของหล่อนกัน พูดคำนี้ได้คำเดียวหรืออย่างไร แล้วเรื่อง
อะไรถึงไม่มองหน้าเขาเวลาพูด ดนัยภัทรคิดอย่างขุ่นใจ หรือว่าเป็น
ลักษณะนิสัยของนักเขียนทั้งหลายๆ คนเป็นกันหรือเปล่า เอ๊ะ! หรือจะ
ยังโกรธเขาเรื่องในรถก่อนหน้านี้

“ตามสบายแล้วกันคุณ เอ่อ...คุณน้ำใสใหม่” ดนัยภัทรถาม
เหมือนไม่แน่ใจ

“ค่ะ เรียกน้ำก็ได้” ธารธาราหันมาบอกเขาด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“โอเค พักผ่อนให้หายเหนื่อยก็แล้วกัน ตอนเที่ยงผมจะพาไป
กินข้าวข้างนอก แล้วจะมาเคาะประตูเรียกนะครับ”

ดนัยภัทรพูดจบก็เดินล้วงกระเป๋าออกไป โดยไม่คิดจะฟังคำตอบ
ของธารธาราว่าอยากไปด้วยหรือไม่ หญิงสาวมองตามแผ่นหลังเขาไป
ด้วยอาการงงๆ ก่อนจะปิดประตูห้องแล้วเดินมานั่งที่ริมขอบเตียงด้วยความ
รู้สึกอ้อนเพลีย

กรุงเทพฯ กับเชียงใหม่มีระยะทางห่างไกลต้องใช้เวลาเดินทาง
หลายชั่วโมง แต่ธารธาราก็คิดว่ามันคุ้ม เพราะที่นี้อากาศดีและคงความ
เป็นธรรมชาติอยู่มาก สังเกตได้จากหลายๆ อำเภอระหว่างหล่อนนั่ง
รถทัวร์ผ่าน เหมาะกับการสะพายโน้ตบุ๊กไปนั่งทำงานเงียบๆ อย่างมี
สมาธิหรือไม่ก็ตะลอนท่องเที่ยวเพื่อผ่อนคลายได้

แต่ตอนนี้ขอหลับสักงีบเอาแรงก่อนดีกว่า ธารธาราบอกตัวเอง
ในใจ ก่อนจะนอนแผ่หลังลงเตียงนุ่มที่สุดเท่าที่เคยนอนมาอย่าง
ผ่อนคลาย หลังจากเครียดกับการต้องเผชิญหน้ากับพี่ชายของดาวิชา
เป็นครั้งแรก

หมอนี่มีนิสัยอย่างไรกันแน่นะ เมื่อครู่ดูเหมือนจะใจดี แต่ก่อน

หน้านี้ก็กวประสาทหล่อนได้อย่างน่าหมั่นได้มาก บางทีเขาอาจไม่
เต็มใจให้หล่อนมาพักด้วย เพียงแต่ชัตน้องสาวอย่างดาวิชาไม่ได้ก็
เท่านั้นเอง

ช่างสิ...หล่อนก็อยู่ของหล่อน เขาก็อยู่ของเขา ธารธาราก็แค่มา
พักกับเขาชั่วคราวเพียงเท่านั้น แล้วหลังจากนั้นก็กลับไปเดิมของ
ตัวเอง ไม่ได้คิดจะมาปักหลักอยู่ที่นี้เสียหน่อย

เสียงกริ่งหน้าห้องที่ดังถี่ ๆ ทำให้ธารธารารู้สึกตัวและขี้ตา
เบาๆ ก่อนจะลุกจากเตียงนอนแล้วก้าวออกจากห้องทันที เนื่องจาก
ไม่มีที่ท่าว่าเจ้าของห้องจะเปิดประตู อีกทั้งผู้มาเยือนยังกดกริ่งไม่หยุด
จนหล่อนเกิดความรำคาญ ไม่อาจทนฟังได้

“นี่เธอเป็นใคร มาทำอะไรที่ห้องของภัทร”

นั่นเป็นคำถามแรกของผู้มาเยือน สาวสวยผมยาวในชุดเดรสสั้น
สีดำเหนือเข้าเอ่ยถามธารธารา พร้อมกับปรายตามองหล่อนตั้งแต่
หัวจดเท้า โดยไม่คิดจะรักษามารยาทแต่อย่างใด

“ฉัน...” ยังไม่ทันที่ธารธาราจะอธิบาย หญิงสาวผู้มาเยือนก็ชิง
ถามขึ้นมาอีกครั้ง

“อย่าบอกนะว่าภัทรหิวเธอมานอนด้วยเมื่อคืนนี้”

หา! ธารธาราอ้าปากค้าง ‘หิว’ อย่างนั้นหรือ อะไรของเธอ
คนนี้นัก หรือว่าदनัยภัทรจะพาผู้หญิงมานอนที่นี้เป็นงานประจำกัน

คุณพระ! ทำไมดาวิชาไม่เคยบอกหล่อนเรื่องนี้

“ขอโทษนะคะ ดิฉันไม่ใช่คนอย่างที่คิด จะพูดอะไรกรุณา
ให้เกียรติกันหน่อย” ธารธาราบอกด้วยน้ำเสียงไม่พอใจเช่นเดียวกัน
ไม่ว่าผู้หญิงคนนี้จะป็นใครมาจากไหน เป็นลูกเฒ่าคนรวยมีเงินหรือ
ไฮโซฝ่ายใด ถ้าขึ้นมาไล่เที่ยวดูถูกใครด้วยน้ำเสียงและมองด้วยสายตา
จิกกัดอย่างนี้ ธารธาราก็จะไม่ไว้หน้าเหมือนกัน

“ผู้หญิงที่ไล่เที่ยวมานอนกับผู้ชายอย่างเธอ มันมีเกียรติกับเขาด้วยเหรอ”

“มันจะมากเกินไปแล้วนะค่ะ” ธารธราขึ้นเสียงสูง ปราชัยตามองฝ่ายตรงข้ามด้วยความรังเกียจ ผู้หญิงคนนี้สวยแต่รูปจวบไม่หอมจริงๆ ไม่น่าเชื่อว่าคนอย่างदनัยภัทรจะหน้ามิดคบเป็นแฟนได้

“ไม่มากหรอก สำหรับผู้หญิงที่หน้าด้านมานอนกับแฟนคนอื่นโดยไม่ละอายแบบนี้”

“ดิฉันไม่ใช่ผู้หญิงของคุณदनัยภัทร” ธารธราบอกด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

“ไม่ใช่แล้วจะมานอนอยู่ในคอนโคฯ ของภัทรได้ยังไง อย่ามาตอแหลหน่อยเลย”

“คุณนี่มัน...” ธารธราไม่อยากคุยกับเธอคนนี้อีกแล้ว ขึ้นคุยต่อ มีหวังได้ใช้กำลังกันแน่ ไปตามदनัยภัทรมาดีกว่า อีตาบ้านนั้นก็ไม่วางใจไหน ทำไม่ถึงปล่อยให้แฟนตัวเองมาระรานคนอื่นแบบนี้

“ดิฉันจะไปตามคุณदनัยภัทรมาให้ นั่งรอตรงนี้ไปก่อนนะค่ะ”

ธารธราบอกอย่างเสียไม่ได้ ก่อนจะเดินหนีไปตามเจ้าของห้อง ด้วยหัวใจเดือดปุด ที่ถูกแฟนของเขาดูถูกด้วยวาจาและแววตาอันเหยียดหยาม

ธารธราเคาะห้องของदनัยภัทรสองสามครั้ง ทว่าคนในห้องกลับเงียบกริบ ทำเอาหลอนขมดึกวิ้งนง พร้อมกับสงสัยว่าเขาไม่อยู่หรือ ถึงเจียบส่งตขนาดนี้

ธารธราถือวิสาสะเปิดประตูเข้าไปทันที ก่อนจะถอนหายใจเบาๆ เมื่อพบว่าเขากำลังหลับอยู่บนเตียงกว้าง แถมท่าทางจะมีความสุขกับการนอนเสียด้วย ถึงไม่ได้ยินเสียงหลอนเคาะประตู

“คุณदनัยภัทรคะ มีคนมาหาคะ”

ธารธราเดินไปเรียกเขาอยู่ข้างเตียง แล้วแอบสอดส่องสายตา

มองไปรอบๆ ห้องของเขาอย่างจับสังเกตุ ก่อนจะผลอยิ้มเมื่อเห็น
รูปคู่ของเขากับดาวาศาตั้งอยู่ที่หัวเตียงนอน

“คุณดนัยภัทรคะ มีคนมาหาคะ”

ชายหนุ่มขยับตัวเล็กน้อย ครางอี๊ดอัดในลำคอเมื่อได้ยินเสียง
กวนใจ ทว่าก็ไม่ได้ลืมตาตื่นแต่อย่างใด เพราะเขากำลังนอนหลับอย่าง
มีความสุข หลังจากต้องรีบตื่นไปรับอาหาราที่สถานีนขนส่งเมื่อเช้านี้

“คุณดนัยภัทรคะ มีคนมาหาคะ” คราวนี้อาหาราก็มไปเรียก
ใกล้ๆ เขาเลย เนื่องจากหมั่นไส้ที่อีกฝ่ายไม่ยอมลุก

“นี่คุณ แฟนคุณมาหาคุณนะ ได้ยินแล้วกรีบลุกสิ” อาหารา
กัมไปตะคอกเสียงขุ่นใส่ไปเขา

คำว่า ‘แฟน’ ทำให้คนหลับบนเตียงถึงกับตาเบิกโพลงทันที
ทำเอาคนที่ก้มหน้าลงไปหาใกล้ๆ ถึงกับตกใจจนทำตาโต พร้อมกับรีบ
ถอยออกมาด้วยสีหน้าตื่นตระหนก

แต่ด้วยความที่เร่งรีบเกินไปโดยไม่ระมัดระวัง บวกกับความ
ตื่นเต็นยามดวงตาคมกริบของเขาจ้องมองมา หล่อนจึงสูญเสียการ
ทรงตัวไปชั่วขณะ จนสะดุดขาตัวเองเข้าอย่างจังและทำท่าจะหงายลง
ไปนอนบนพื้นเอาดื้อๆ

“กร๊ต...” อาหาราร้องเสียงหลง เมื่อรู้ว่ากำลังจะหงายท้องลง
พื้นห้อง แต่คนที่มึสติกว่าคว้าข้อมือของหล่อนเอาไว้ได้ทันเสียก่อน
พร้อมกับออกแรงชูดหล่อนขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

แต่แรงดึงของเขามีมากเกินไป ทำให้ร่างของอาหาราถลาเข้าไป
หาเขาบนเตียง ก่อนจะกลายเป็นทาบทับร่างใหญ่ของอีกฝ่ายในเวลา
ต่อมาท่ามกลางความตกตะลึงของคนทั้งคู่

ดวงตากลมโตของอาหารามีแววตื่นตระหนกทันที เมื่อสัมผัส
บางอย่างได้จากใต้ร่าง หล่อนหัวใจเต้นแรงผิดปกติ ดนัยภัทรนอนนิ่ง
อยู่ใต้ร่างของหล่อน ในขณะที่ใบหน้าและริมฝีปากของเขาอยู่ห่างจาก

แก้มนุ่มของหล่อนไม่ถึงคืบ

“อยากนอนเตี้ยนี้กับออกันดีๆ สิคุณ จูโจมมาแบบนี้ผมตั้งรับไม่ทันนะ” ดนัยภัทรพูดขึ้นด้วยสีหน้าขบขัน ก่อนจะมองแก้มใสที่มีสีแดงเรื่อแต้มด้วยความรู้สึกชอบใจ

“บ้า...” ธารธราดต่อว่าเขาเสียงสั้น ก่อนจะพยายามตั้งสติและขยับตัวเบาๆ กลัวว่าตัวเองจะเสียดสีกับเนื้อตัวของเขาไปมากกว่านี้

“กรี๊ดๆ นี่มันอะไรกันคะภัทร”

เสียงกรี๊ดร้องที่ตั้งอยู่หน้าประตูห้องเรียกทั้งคู่หันขวับไปมองอย่างพร้อมเพรียงกันทันที ก่อนที่ธารธราดจะรีบขยับตัวลงจากร่างของดนัยภัทรอย่างรวดเร็ว พร้อมกับทำท่าจะลงจากเตียงเมื่อตั้งหลักได้ทว่าจู่ๆ ดนัยภัทรก็จับมือหล่อนเอาไว้เสียก่อน แถมยังมีที่ท่าว่าจะไม่ยอมปล่อยเสียด้วย

“ทำไมภัทรถึงทำแบบนี้กับรศคะ”

รศรินถามชายหนุ่มด้วยน้ำเสียงเจ็บปวด ภาพที่เห็นเมื่อครู่ทำให้เธอช็อกจนไม่อาจกักเก็บอารมณ์ได้ ไหนจะภาพดนัยภัทรจับมือผู้หญิงคนนี้ไว้อีก มันหมายความว่าอย่างไรกัน ผู้หญิงหน้าตาบ้านๆ คนนี้เป็นใคร ทำไมรศรินถึงไม่เคยเห็นมาก่อน แล้วหล่อนมีสิทธิ์อะไรถึงขึ้นไปนอนบนเตียงกับดนัยภัทรกัน

“คุณไม่มีสิทธิ์อะไรมากล่าวหาผมแบบนี้ะรศ ผมจะทำอะไรมันก็เรื่องของผม มันไม่เกี่ยวกับคุณทั้งนั้น”

ธารธราดมองหน้าทั้งคู่สลับกันไปมา เพราะหล่อนใช้ไหมทั้งคู่ถึงได้เข้าใจผิดกัน แล้วทำไมดนัยภัทรถึงไม่ปล่อยมือหล่อน มาจับมือหล่อนไว้เพื่ออะไร

“ภัทรก็รู้เนี่ยะวาระสรีภทรแค่ไหน แต่ทำไมภัทรถึงพานั่งนี้มานอนด้วยได้ ทั้งๆ ที่ภัทรไม่เคยให้ใครมาค้างถึงเข้าสักคน”

ไอ้โห หมายความว่าดนัยภัทรหิวสาวมานอนด้วยหลายคนจริงๆ

สินะ คุณพระคุณเจ้า ไม่เคยให้ใครอยู่ถึงเข้าด้วยอีกต่างหาก เสรีจิกก็แยกย้ายกลับไปเลยหรือ ธารธราคิดในใจอย่างตกตะลึง คิดไม่ถึงว่า ดนัยภัทรจะเจ้าชู้มากขนาดนี้

“ก็นี่ว่าที่ภรรยาของผมนี่ครับรส”

คราวนี้ทั้งรสรินและธารธราต่างตกใจจนอ้าปากค้างด้วยกันทั้งคู่ ธารธรานั่นทั้งอึ้งทั้งตกใจและงุนงงจนทำอะไรไม่ถูก แต่รสรินกลับร้องกรีดอีกครั้งจนดังลั่นห้องไปเลยทีเดียว

“กรีด...ไม่จริง รสไม่เชื่อ” รสรินกระที่บเท้าเต้นเร่าๆ พร้อมกับมองหน้าธารธราด้วยความเคียดแค้นและชิงชัง รวากับกำลังถูกแย่งของรักไปต่อหน้าต่อตาเลยทีเดียว

“เพื่ออะไรครับ คนนี้จะตัวจริงเสียงจริงเลย” ดนัยภัทรบอกด้วยสีหน้าจริงจัง ก่อนจะยกแขนขึ้นโอบรอบเอวธารธรา แล้วหันมาส่งสายตาหวานหยาดเยิ้มให้หล่อนราวกับรักนักรักหนา

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน ธารธราทั้งงั่งทั้งตกใจจนทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ แต่พอดนัยภัทรขยิบตาให้ถี่ๆ หล่อนก็เลือกที่จะอยู่เงียบๆ หันทีโดยไม่ได้คิดจะถามออกไป ทั้งนี้เพราะอึ้งจนไม่รู้จะพูดอะไรด้วย

“มันจะเป็นไปได้ยังไงกันคะภัทร แม้นี้ไม่เห็นจะมีอะไรดีสู้รสได้เลย สวยก็ไม่สวย ดาก็ดำ”

อ้าว...ทำไมแม่รสรินคนนี้พูดจาแบบนี้ละ ธารธราหน้าบึ้งขึ้นมาทันที

“สวยสิครับ ใครว่าไม่สวยกัน แบบนี้เขาเรียกว่าสวยหลบในใจ รสไม่เคยได้ยินหรอกครับ ส่วนผิวนี่ก็สีน้ำผึ้ง ไม่ดำไม่ขาว ดูน่าสัมผัสดูปลื้มดีออก” ดนัยภัทรหันมาสบตาคนในอ้อมกอดด้วยแววตาขบขันสร้างความหงุดหงิดให้ธารธราเป็นอย่างมาก เขาช่างเปรียบเทียบความสวยของหล่อนได้น่าตบแถมมาก

สวยหลบในงั้นหรือ อีตาบ้า! ตกหลงเขาชมหล่อนหรือประชดประชัน

กันแน่ หญิงสาวคิดอย่างซุ่มซ่อนหมองใจ ก่อนจะเอื้อมมือไปเกาะมือ
เขาที่โอบเอวหล่อนอยู่ให้พ้นออกไป ทว่ามือนั้นก็เหนียวอย่างกับตุ๊กแก
ยิ่งเกาะก็ยิ่งรัดอย่างน่าโมโหเลยทีเดียว

“อย่าคิดว่าเจอแบบนี้แล้วรสจะยอมแพ้ณะคะ ยังไงรสก็จะเอา
คุณมาเป็นของรสให้ได้” รสรินบอกด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยว ด้วยความที่
เป็นลูกสาวคนเดียวของพ่อเลี้ยงเมืองเหนือ เธอจึงเป็นคนที่เอาแต่ใจ
ตัวเองค่อนข้างมาก อยากได้อะไรเป็นต้องได้ และไม่มีคำว่าพลาด
เด็ดขาด

ผู้ชายอย่างदनัยภัทรก็เช่นกัน อย่างไรก็ตามรสรินก็จะไม่ยอมให้ใคร
มาจับมือเปิบเอาไปง่ายๆ แน่ วันนี้เธอจะยอมถอยไปตั้งหลักก่อน แล้ว
วันหน้าเธอจะกลับมาใหม่เพื่อทวงदनัยภัทรคืนแน่นอน

“พอเถอะครับรส ระหว่างเรามันเป็นไปไม่ได้หรอก รสก็รู้ดีครับ
ว่าผมไม่เคยคิดอะไรกับรสเลย ผมคิดกับรสแค่เพื่อนนะครับ”

दनัยภัทรพยายามอธิบาย หลายครั้งแล้วที่เขาบอกเธอว่าไม่มี
ทางที่จะคิดเป็นอื่นได้ นอกจากคำว่าเพื่อนเท่านั้น แต่ดูท่าทางรสริน
จะไม่ยอมรับฟังอะไรเลย นอกจากดื้อแพ่ง ยื้อแย่งเข้ากับสาว ๆ คนอื่นๆ
ที่เข้ามาพัวพันเขาด้วย

“ไม่ค่ะ ยังไงรสก็ยืนยันว่ารสรักคุณ และจะต้องเอาคุณมาเป็น
ของรสให้ได้” รสรินประกาศกร้าว ทำเอาदनัยภัทรถอนหายใจอย่าง
เหนื่อยหน่าย ที่ไม่อาจทำให้เธอเข้าใจอะไรได้ง่ายๆ

“เธอก็เหมือนกัน ระวังตัวเอาไว้ให้ดีๆ เถอะ คิดว่าจะจับภัทร
เขาอยู่หรือไง ลักวันฉันจะทำให้เธอน้ำตาเซ็ดหัวเข้าให้ได้”

รสรินตะคอกใส่หน้าธารธาราจบก็เดินออกไปทันที เสียงสั่นสูง
กระแทกพื้นดังตามออกไป ท่ามกลางสายตางงวยของธารธาราที่
กลอกตามองบนแล้วแบะปากอย่างซ้ำๆ

อะไรของแม่คนนี่กัน อยากจะมาก็มา อยากจะไปก็ไป แล้วมัน

เกี่ยวอะไรกับหล่อนถึงต้องมาชู้กันแบบนั้นด้วย หล่อนเปล่ามีเอี่ยว
เรื่องนี้สักหน่อย จะโกรธก็โกรธด้นยักثرไปคนเดียวสิ

“คุณนี่เสน่ห์แรงจนสาวๆ บ้าไปเลยนะ”

ธรรธราหันไปแหวะเข่าทันที ดนัยภัทรหันมาหัวเราะเบาๆ
ราวกับไม่ได้เกิดเรื่องร้ายแรงก่อนหน้านี้ ธรรธราเชื่อเขาเลย หรือเขา
จะไม่มีหัวใจอย่างที่ดาวิศาเล่าให้ฟังกันนะ

“คนมันหล่อ ช่วยไม่ได้” ดนัยภัทรตอบหน้าตาเฉย สร้างความ
หมั่นไส้ให้ธรรธรามาก

หล่อตายละ...หญิงสาวแอบแเบะปากพร้อมกับแหวะอยู่ในใจ
เกิดมาเพิ่งเคยพบเคยเห็นนี่ละ คนอะไรหลงตัวเองซะมัด นี่คงคิดว่า
ตัวเองหล่อเหลาเร้าใจสาว ๆ มากเลยสินะ

ธรรธราจับมือเขาออก ซึ่งอีกฝ่ายก็ยอมปล่อยแต่โดยดี ทว่า
แอบมีรอยยิ้มขบขันบนใบหน้า เมื่อเห็นจุดสีแดงเรื่อแต้มอยู่บนแก้มใส
ที่ไม่น่าจะมีเครื่องสำอางใดๆ ปนอยู่

“คราวหลังห้ามเปิดประตูให้ใครเข้ามาง่าย ๆ นะคุณนี่” ดนัยภัทร
บอกหล่อนเสียงเครียดย ก่อนจะเสยผมยุ่ง ๆ แล้วลุกจากเตียงบ้าง

“ก็ใครจะไปรู้ล่ะ คนมันหนวกหูนี้ อีกอย่างก็แฟนคุณนี่นา”

“ผมยังไม่มีแฟน และรสนักไม่ใช่แฟนผมด้วย”

“ไม่รู้ล่ะ ว่าแต่ถ้าใครใช้ให้คุณเอาฉันไปแอบอ้างแบบนั้น ไม่เห็น
หรือไงว่าแม่นั้นดูถูกฉันแค่ไหน คุณนี่มัน...จริงๆ เลย”

“ให้ช่วยแค่นี้ก็ไม่ได้หรือไง ทำมาเป็นบ่น คนไม่มีน้ำใจ”

“คุณนี่มัน...ให้ตายเถอะ นี่ฉันต้องยอมคุณใช้ไหม”

“ก็ต้องยอมสิ ช่วยนิดหน่อยแค่นี้ไม่ได้หรือไง ได้เป็นแฟนกับ
คนอย่างผมนี่มันไม่ง่ายหรอกนะจะบอกให้”

เขาหันมาแยกเขี้ยวใส่หล่อน ก่อนจะยกนาฬิกาข้อมือเรือนแพง
ขึ้นมาดูเวลา ทำเอาธรรธราถึงกับทำหน้ามึนใส่เพราะอีกฝ่ายทำเสียง

เหมือนไม่พอใจหล่อน

“ผลกลับไปหน่อยเดียว นี่จะห้ามงเย็นแล้วหรือ อืม...สงสัยผมคงต้องเลี้ยงข้าวเย็นคุณแทนข้าวเที่ยงแล้วละ”

ธรราราทกใจ ก่อนจะรีบหลบตาเขาทันทีเมื่อจู่ๆ ดนัยภัทรหันมาบอกพร้อมกับจ้องมาที่ใบหน้าเนียนใส ส่งผลให้ชายหนุ่มแอบงุนงงไม่น้อยกับปฏิกิริยาตื้นๆ ของหล่อน ทว่าก็ไม่คิดจะถามออกไป ด้วยกลัวว่าจะเป็นการเสียมารยาท

ทำไมธรราราทต้องทำหน้าตาตื้นๆ ทุกครั้งเวลาเขาจ้องหน้า หรือเวลาเขาเข้าใกล้หล่อนด้วย ดนัยภัทรชักสงสัย เขามีอะไรที่น่ากลัวสำหรับหล่อนนั้นหรือ ถึงได้ทำท่าเหมือนเขาเป็นยักษ์เป็นมารไปได้

2

หวั่นไหว

दनัยภัทรพาธารธารามารับประทานอาหารเย็นที่ร้านประจำ ซึ่งตั้งอยู่ใจกลางเมืองเชียงใหม่ ร้านอาหารแห่งนี้ตกแต่งในลักษณะ ธรรมชาติดูร่มรื่น มีต้นไม้และดอกไม้สวยๆ ประดับตามมุมต่างๆ ซึ่ง ช่วยสร้างความผ่อนคลายให้ลูกค้าที่แวะเวียนมาได้

“สวยจังค่ะ”

ประโยคนั้นของหล่อนทำเอาคนที่กำลังเดินนำอยู่ถึงกับหยุด ชะงัก ก่อนจะหันมามองสีหน้าธารธาราด้วยความรู้สึกประหลาดใจ

ดูหล่อนทำหน้าเข้าเถอะ อย่างกับมีความสุขหนักหนากับแค่ร้าน อาหารสวยๆ ร้านหนึ่งเท่านั้น ธารธาราทำราวกับว่ามั่นคงดินแดน สวรรค์อย่างนั้นละ

“ชอบเหวอ” ดนัยภัทรถามเบาๆ

“ค่ะ” หล่อนตอบโดยไม่หันไปมอง พร้อมกับกวาดสายตามอง รอบๆ ด้วยความชื่นชมและภูมิใจ ที่นี่ดูเหมาะกับการมานั่งจิบชาและ ทำงานไปด้วยเอามากๆ เพราะมันทั้งสวยและดูเจียบสงบดี แถมแต่ ละโต๊ะยังตั้งแยกห่างจากกัน เป็นสัดส่วนมุมใครมุมมันอีกด้วย

“เชียงใหม่ยังมีที่สวยๆ อีกเยอะน่าคุณ เดี่ยวว่างๆ จะพาไปให้ ครบทุกที่เลย แต่ตอนนี้ไปกินข้าวกันก่อนดีไหม ผมหิวจนไส้จะก๊ว

แล้วนะ”

“สัญญาแล้วนะคะ” ธารธราห็นมาบอกเขาด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น ดวงตากลมโตฉายแววดีใจจนออกนอกหน้า เมื่อได้ยินदनัยภัทรบอ กว่าจะพาหล่อนเที่ยวให้ครบทุกที่

दनัยภัทรชะงักก็เพราะรอยยิ้มและแววตาตื่นเต้นนั้น ก่อนจะ หันหน้าหนีไปมองเบื้องหน้าด้วยสีหน้าเรียบเฉย พร้อมแอบบ่นตัวเอง อยู่ในใจ ที่จู้ๆ หัวใจเขาก็กระตุกอย่างไม่ทราบสาเหตุ

“ไปเถอะ มัวแต่มอมนั้นมอมนี้อยู่ได้ คิดว่ามันอึดแทนข้าวได้ หรือไง”

दनัยภัทรพูดจบก็เดินนำหน้าไปที่โต๊ะทันที โดยไม่คิดจะรอ ธารธราฯ ส่งผลให้หล่อนงุนงงและแปลกใจที่จู้ๆ อีกฝ่ายก็หันมาทำ ท่าที่ไม่พอใจอะไรบางอย่าง แถมยังพูดเสียงหัวนๆ กับหล่อนอีกด้วย

เป็นอะไรของเขาขึ้นมามากอีกล่ะ ธารธราฯแอบบ่นด้วยความไม่ เข้าใจ แล้วรีบเดินตามหลังเขาไปทันที หมอนี่กำลังอยู่ในวัยใกล้หมด ประจำเดือนหรืออย่างไร ถึงได้อยากจะดีกับหล่อนก็ดี อยากจะเหวี่ยง ใส่หล่อนตอนไหนก็เหวี่ยงตอนนั้น

“ลองจิบชาดูคุณ รสชาติดีมากเลยนะ แถวนี่เขาปลูกกันเอง” ดนัยภัทรบอกหล่อน เมื่อพนักงานเสิร์ฟพยอยนำอาหารมาวางที่โต๊ะ เนื่องจากदनัยภัทรโทรศัพท์มาจองและสั่งอาหารไว้ก่อนหน้านี้แล้ว

ธารธราฯยกแก้วชาขึ้นจิบตามคำแนะนำ ก่อนจะยิ้มหวานออก มา เพราะชารสชาติดีเยี่ยมอย่างที่दनัยภัทรบอกจริงๆ ด้วย

“ถ้าชอบเดี๋ยวผมซื้อไปไว้ที่คอนโดฯ ให้ เผื่อว่าคุณอยากจะชง ดื่มเองเวลาทำงาน”

ธารธราฯเงยหน้าขึ้นมองเขางงๆ เมื่ออีกฝ่ายบอกจะซื้อชาให้ หล่อนไว้ชงดื่มเองที่คอนโดฯ อะไรของเขาเนะ เมื่อก็ยังทำท่าหงุดหงิด ใส่หล่อนอยู่เลย มาตอนนี้เปลี่ยนเป็นใจดีเสียอย่างนั้น

ธรรดารออยากถาม ทว่าอีกฝ่ายกลับก้มหน้าก้มตาตักอาหารใส่ปากแล้วเคี้ยวตุ้ยๆ โดยไม่หันมาสนใจหล่อนสักนิด หล่อนถึงกับลอบถอนหายใจ ก่อนจะเปลี่ยนใจไม่เข้าชี้เขาอีก กลัวจะโดนแฉ็ดเหมือนเมื่อครั้ง

“ไอ้ภัทร มาไงวะแก”

เสียงทักที่ดังมาจากด้านหลังทำให้นัยภัทรหันไปมอง เขายิ้มทันทีเมื่อเห็นเพื่อนสนิทกำลังเดินมาที่โต๊ะอาหารซึ่งเขานั่งอยู่

“กินข้าวสิถามได้” ดนัยภัทรตอบกวนๆ ก่อนจะเชื่อเชิญให้ภาคินนั่งลงที่เก้าอี้ข้างๆ

“ก็รู้แล้ว แต่ว่า...นี่ใครวะ คู่ดวงคนใหม่ของแกหรือ ทำไมฉันไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน”

คำถามของชายหนุ่มผู้มาเยือนทำให้ธรรดาแทบจะสำลักน้ำที่กำลังดื่ม หล่อนรีบเงยหน้าขึ้นมาทำหน้าตาตื่นเหมือนเดิมเมื่อถูกเข้าใจผิด คิดว่าเป็นคู่ดวงของदनัยภัทรอีกคน

“ไอ้บ้า! ไม่ใช่โว้ย นี่คุณน้ำ ธรรดา เป็นเพื่อนกับยายdannongสาวฉัน” ดนัยภัทรรีบแนะนำทันที ก่อนที่เพื่อนหนุ่มอย่างภาคินจะเข้าใจผิดมากไปกว่านี้

“อ้าวหรือ แหะๆ ต้องขอโทษด้วยนะครับที่เข้าใจผิด ผมภาคินครับ ยินดีที่ได้รู้จักนะครับคุณน้ำ”

ภาคินแนะนำตัวเอง ยื่นมือไปให้หญิงสาวที่กำลังนั่งทำหน้างออยู่ แต่ถึงกระนั้นหล่อนก็ยังมีสติพอที่จะยื่นมือมาสัมผัสกับอีกฝ่ายพร้อมยิ้มให้อย่างเป็นมิตรเช่นกัน

“ยินดีเช่นกันค่ะ คุณภาคิน” ธรรดากล่าวด้วยน้ำเสียงยินดี ก่อนจะดึงมือกลับเมื่อได้ยินเสียงกระแอมเบาๆ จากอีกคนที่นั่งทำหน้ากวนๆ อยู่

อะไรติดคอเขาไม่ทราบ...ธรรดาหันมามองเขาด้วยสีหน้าจับผิด

“เรียกผมว่าหมวดภาคินก็ได้ครับ ผมเป็นตำรวจอยู่เมืองนี้ มีอะไรเรียกใช้ได้ตลอดเวลาครับ” ภาคินบอกอย่างเป็นกันเอง ส่งผลให้ธารธาราถึงกับยิ้มเมื่อชายหนุ่มดูอึดอัดดีกว่าคนที่นั่งทำหน้าเก๊กหล่อตรงข้ามหล่อนนี่ตั้งเยอะ

“อย่าไปหลงเชื่อกรมหมวดมันมากละคุณ ตำรวจแถวนี้เจ้าชู้จะตาย” ดนัยภัทรอดที่จะแก้มองแววตาออกมาไม่ได้ เนื่องจากมันได้อาการระริกระรี่และดูเริ่มเรงเกินเหตุของภาคิน

“อ้าวๆ ทำไมพูดอย่างนี้จะไอ้ภัทร แก่นะสิที่เจ้าชู้ ใครๆ เขาก็รู้กันทั้งเมือง ว่าแกเปลี่ยนคู่ดวงแต่ละอาทิตย์ไม่ซ้ำหน้า”

คราวนี้ผู้หมวดหนุ่มหันมาแฉเพื่อนรักเสียเอง ส่งผลให้दनัยภัทรหันมาส่งสายตาหงุดหงิดให้เพื่อนทันที สร้างเสียงหัวเราะอย่างขบขันให้ภาคินและธารธาราเป็นอย่างมาก

“หุบปากไปเลยแก พูดมาก” ดนัยภัทรยกกำปั้นขึ้นขู่เพื่อน ก่อนจะหันมามองไวน์แดงตื้ออย่างหัวเสีย

“อะไรวะ มันก็เรื่องปกติของแกนี่นา แล้ววันนี้ทำไมถึงได้ดูโกรธนัก” หมวดภาคินทำหน้าสงสัย เพราะปกติเพื่อนรักจะหัวเราะเสียงใสทันทีเมื่อเอ่ยถึงสาวๆ ในสต็อกที่दनัยภัทรควบคุมในแต่วัน แต่ทำไมวันนี้เหมือนถึงได้ทำหน้าจ้ำจ้นงอไปได้

อืม...หรือจะเป็นเพราะมีธารธารานั่งอยู่ด้วยหรือเปล่าละ ภาคินชักสงสัยเสียแล้ว

“เรื่องของฉัน แกไม่ต้องถามมาก” ดนัยภัทรทำเสียงดุใส่เพื่อน ก่อนจะหันไปส่งสายตาขวางโลกให้คนตรงข้าม ที่ดูจะขยับยิ้มหวานให้เพื่อนของเขาเป็นพิเศษ

“ของหวานหน่อยไหมคะ” ธารธาราขยับถ้วยของหวานไปตรงหน้าเขา พร้อมกับเอ่ยถามเสียงเบาด้วยความกล้าๆ กลัวๆ ซึ่งหล่อนเองก็ไม่รู้ว่าทำไมจะต้องรู้สึกแบบนี้ด้วย

“คืนนี้ฉันไปกินเหล้าที่คอนโดฯ เกตดีกว่า” ภาคินเอ่ยปากขึ้นมา หลังจากนั่งร่วมวงรับประทานอาหารร่วมกับทั้งคู่

“ไม่ได้” ดนัยภัทรตอบออกมาทันทีโดยไม่ต้องคิด ทำเอาภาคินถึงกับยกมือขึ้นเกาหัวทันที เพราะปกติถ้าพูดถึงเรื่องดื่มขึ้นมา คนอย่างดนัยภัทรก็ไม่เคยปฏิเสธเลย

“ทำไมวะ” ภาคินง

“มีผู้หญิงอยู่ด้วยนี่ จะมาดื่มได้ยังไง เอาไว้วันหลังแล้วกัน กินอิมแล้วกับบ้านใครบ้านมันสิ” ดนัยภัทรอธิบาย ก่อนจะเรียกพนักงานมาเก็บเงินค่าอาหารทันที

“ดื่มได้นะคะ ไม่ต้องเกรงใจฉัน” ธาราราบอกอย่างเกรงใจ กลัวว่าตัวเองจะเป็นสาเหตุให้ทั้งคู่ต้องหมดสนุกกับกิจกรรมสังสรรค์กัน

“ไม่ได้สั่งให้ออกความเห็น เจียบๆ ไปเลยธารารา” ดนัยภัทรหันมาเอ็ดหล่อนเสียงขุ่น ส่งผลให้หญิงสาวทำหน้าหงอทันที ก่อนจะกลายเป็นหงิกในเวลาต่อมา

ภาคินลากลับและแยกตัวออกไปทั้งที้งๆ ทั้งให้ธาราราได้แต่เดินตามชายหนุ่มผู้เอาแต่ขยั้นเอ็ดหล่อนนับครั้งไม่ถ้วนด้วยอารมณ์ขุ่นเคืองในใจ

“กินข้าวไม่อิ่มหรือไง ถึงได้เดินซำนัก”

คนตัวโตที่เดินนำไปยังรถบ่นออกมาอย่างหงุดหงิด ก่อนจะชะลอฝีเท้าลงเพื่อให้หล่อนเดินตามมาทัน แล้วหลังจากนั้นก็ฉวยโอกาสคว้ามือหล่อนไปกุมไว้แน่น พร้อมกับดึงให้ก้าวไปพร้อมกันด้วยสีหน้าเรียบเฉยไร้อารมณ์

“ปล่อยล่ะ ฉันเดินเองได้” ธาราราบอกเขาด้วยสีหน้าบึ้งๆ ก่อนจะพยายามสะบัดมือให้หลุดพ้นจากการเกาะกุมนั้น

“ทีคนอื่นนี่เต็มใจให้จับ ที่กับผมนี่ทำเป็นหวงจริง” ดนัยภัทรประชดประชัน รีบปล่อยมือหล่อนทันทีทันใดราวกับโดนของร้อน

หลังจากนั้นก็ก้าวฉับๆ ไปยังรถคันงามที่จอดอยู่หน้าร้านโดยไม่รีรอ
หล่อนอีกเลย

หล่อนกำลังเผชิญกับผู้ชายประเภทไหนกันนี้ ธาราราดานิสัย
ของदनัยภัทรไม่ออกเลย บางมุมเขาดูอ่อนโยน แต่บางมุมก็ชี้่หูตึงหิด
อย่างไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย

ใครเต็มใจให้ภาคินจับมือกัน ธาราราก็คแค่ทำตามมารยาท
เท่านั้นเอง อีกอย่างภาคินก็ดูเป็นกันเองและคุยสนุกจะตาย มันทำให้
หล่อนหายเกร็งไปตั้งเยอะ ไม่ต้องมาคอยนั่งเกร็งจนหายใจติดขัด
เหมือนกับเวลาที่ต้องอยู่ต่อหน้าเขา

दनัยภัทรกำลังกล่าวหาว่าหล่อนอ่อยเพื่อนของเขาอยู่ใช่ไหม
ธาราราคิดว่าตัวเองเดาไม่ผิด ประโยคประชดประชันเมื่อกี้ของเขา
ไม่น่าจะหมายความว่าอย่างอื่นนี่นา ธาราราก็ดูไม่ใส่ใจขนาดจะ
แปลความหมายไม่ออก

ธาราราดินหน้ามุ่มกลับไปทรีด ซึ่งในขณะนั้นदनัยภัทรกำลัง
คุยโทรศัพท์อยู่ หล่อนจึงทำได้แค่เข้าไปนั่งในรถเงียบๆ ด้วยท่าทาง
สงบเสงี่ยม

“ยายต้าจะคุยกับคุณ” จู่ๆ ดนัยภัทรก็หันมายื่นโทรศัพท์มือถือ
ของเธอให้หล่อน พร้อมกับบอกว่าดาวิศาจะคุยด้วย

“ให้โทร. มาที่เบอร์ของฉันเลยคะ หรือไม่ก็วางสายไป ถึงคอนโดฯ
แล้วฉันจะโทร. กลับ” หล่อนบอกเขาด้วยน้ำเสียงเฉยชา เรื่องอะไรที่
หล่อนจะต้องไปคุยเครื่องเดียวกับเขาด้วยล่ะ ไม่เอาเหวอ

“ของผมนั่นจะเป็นอะไรไป อย่าเรื่องมากได้ไหมแม่คุณ” ดนัย-
ภัทรยัดโทรศัพท์มือถือของตัวเองใส่มือหล่อนเหมือนมัดมือชกทันที
พร้อมกับหันไปสตาร์ตรถแล้วขับออกจากร้านอาหารโดยไม่หันมามอง
กับหล่อนอีก

ธาราราดอนหายใจ ยกโทรศัพท์มือถือของเขาขึ้นแนบหู แล้ว

กรอกเสียงตัวเองลงไปเป็นการทักทายเพื่อนรุ่นน้องที่รู้จักกันผ่านโลกออนไลน์มานานถึงสองปี

“พี่น้ำทะเลาะกับพี่ภัทรหรือคะ”

คำถามของดาวิศาทำให้ธรราราดตาโตขึ้นมาทันที ก่อนจะรีบหันไปมองคนข้างๆ ที่ตั้งหน้าตั้งตาขบรอกลับที่พิกัดด้วยความหวาดระแวง แต่พอเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ได้หันมาสนใจอะไรหล่อนเลย ธรราราดถึงกับโล่งอก

“เปล่าค่ะ ไม่ได้ทะเลาะ” ธรราราดตอบเสียงเบา กลัวว่าคนข้างๆ จะรู้ตัวว่าหล่อนกับน้องสาวของเขากำลังพาดพิงถึงเขาอยู่ เพราะถ้าขึ้นรู้มีหวังแยกเขี้ยวใส่หล่อนอีกแน่

“แต่พี่ภัทรบอกว่าพี่น้ำอน”

หา! หล่อนนี่นะจอน บ้าแล้ว...หล่อนไปงอนเขาตอนไหนกัน

“ไม่ใช่คะ พี่ไม่ได้งอน” ธรรารางุนงง นี่หมายความว่า ดนัยภัทรใส่ร้ายหล่อนกับดาวิศาอย่างนั้นหรือ ให้ตายเถอะ...เขากลัวว่าหล่อนจะฟ้องดาวิศาแน่เลย ถึงได้ชิงโทร. ฟ้องก่อนแบบนี้

“พี่น้ำ ไหวนะคะ...พี่ชายดำเป็นคนปากเสียมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ถ้าพี่น้ำไม่ไหวก็ย้ายออกไปพักที่อื่นได้นะคะ เดี่ยวดำจะโทร. บอกเพื่อนให้จัดการให้”

“ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ พี่ชายดำก็ดูแลพี่ดีอยู่แล้ว ไม่ต้องเป็นห่วงนะ อีกอย่างพี่ก็ไม่อยากให้น้องกับพี่ชายต้องมาทะเลาะกันเพราะพี่เป็นสาเหตุด้วย”

“จ้ะก็ได้ค่ะ แต่ถ้าพี่ภัทรทำอะไรพี่น้ำ พี่น้ำต้องรีบบอกดำเลยนะคะ ดำจะบินขึ้นไปจัดการให้เลย”

ธรราราดยิ้มไม่ได้ ถึงจะรู้จักกันได้ไม่นาน แต่ความรักของสาวรุ่นน้องคนนี้มีต่อหล่อนช่างมากมายเหลือเกิน มากจนเหมือนเป็นพี่น้องกันจริงๆ ก็ว่าได้

“ได้จะ แต่ไม่ต้องเป็นห่วงพี่นะ พี่อยู่ได้” ธารธาราบอกให้เธอสบายใจ เพราะแค่ดาวิดาเป็นธุระเรื่องที่พิกกับพี่ชายให้ ธารธาราก็เกรงใจจะแย่อยู่แล้ว

“โอเคค่ะพี่น้ำ คิดถึงนะค่ะ ดูแลสุขภาพด้วย แล้วก็ฝากดูแลพี่ชายของดำที” อีกฝ่ายหัวเราะคิกคักหลังจากพูดจบ ก่อนจะวางสายไปในที่สุด

“ทำทางคุณกับน้องสาวผมนี้รักกันน่าดูเลยนะ” ดนัยภัทรถามขึ้นมาลอยๆ หลังจากที่เห็นว่าหล่อนวางสายน้องสาวเขาไปแล้ว

“อิจจาเธอคะ”

“อิจจาอะไรกัน ยังไงยายดำก็ต้องรักผมมากกว่าคุณอยู่แล้ว” ดนัยภัทรหันมาบอกอย่างอวดๆ สร้างความหมั่นไส้ให้ธารธาราเป็นอย่างมาก

“แล้วถ้าเกิด...น้องรักฉันมากกว่าคุณล่ะคะ” ธารธาราหันไปถามด้วยรอยยิ้มขื่น ดูเหมือนจุดอ่อนของดนัยภัทรจะอยู่ที่ดาวิดาจริงๆ ด้วยสินะ

“ไม่มีทาง ยายดำทั้งรักทั้งหวงพี่ชายอย่างกับอะไร” ดนัยภัทรตอบอย่างมั่นใจ พร้อมกับเข้าไปจอดยังลานจอดรถในคอนโดฯ สุดหรูของตัวเองเมื่อถึงจุดหมายปลายทาง

“คืนนี้ผมจะออกไปคุยธุระกับลูกค้าความสักหน่อย คุณอยู่คนเดียวได้นะ” ชายหนุ่มหันมาบอก ก่อนจะก้าวออกจากลิฟต์และเดินเข้าห้องไปด้วยกัน

ธารธาราหันไปมองเขาด้วยสายตาไม่พอใจ เมื่อดนัยภัทรพูดเหมือนหล่อนเป็นเด็กอายุสักสิบขวบ ที่ห้ามอยู่คนเดียวไม่ได้

“อยู่ได้ค่ะ ฉันโตแล้วนะค่ะ” หล่อนหันมาบอกเขาหน้ายุงๆ ก่อนจะเดินไปนั่งหน้าโทรทัศน์แล้วกดรีโมตเปิดมันขึ้นมา

“ก็โตแล้วไงถึงได้ห่วง เกิดมีใครเข้ามาทำมีดีมีร้ายจะทำยังไง”

พูดไปแล้วก็แทบอยากจะกลืนตัวเอง ชักจะทำเกินหน้าที่ไปแล้วหรือเปล่าदनัยภัทร ชายหนุ่มถามตัวเองในใจ แต่ว่าถ้าธรราราคาเป็นอะไรไป ยายน้องสาวสุดที่รักของเขาต้องเล่นงานเขาตายแน่ๆ นั่นต่างหากที่เขากังวล

“ฉันจะไม่เปิดประตูให้ใครอีกแล้วค่ะ” หล่อนบอกอย่างเหลืออด เปิดประตูผิดไปหนึ่งครั้ง เท่ากับตกเป็นเบี้ยล่างให้นัยภัทรอย่างไรก็ไม่รู้ น่าโมโหชะมัด

“ก็ดี ส่วนคีย์การ์ดนั้นก็เก็บเอาไว้ให้ดีๆ ไปไหนมาไหนเวลาผมไม่อยู่ด้วย คุณจะได้ไม่ลำบาก”

“ทราบแล้วค่ะ รีบๆ ไปอาบน้ำสิคะ ไหนบอกว่าจะออกไปพบลูกค้าความไม่ใช่เหรอ” ธรราราคาหันมาถามด้วยสีหน้ายุ่งๆ ก่อนจะเพิ่มเสียงโทรทัศน์ให้ดังขึ้นเรื่อยๆ เพื่อกลบเสียงบันเจ้าของที่พักที่กำลังทำตัวอย่างกับเป็นพี่ชายหล่อนไปด้วยอีกคน ทั้งที่ความจริงแล้วธรราราคาจะอายุมากกว่าเขาได้สักสองปีเลยที่เดียวถ้าจำไม่ผิด

“ผมจัดการชีวิตเองได้น้าคุณ ไม่ต้องมายุ่งหรอก เอ๊ะ! หรือว่ายังพินกับหน้าที่แฟนเมื่อเช้าอยู่ ถึงได้อยากจู้จี้จ้านกับเรื่องของผมดีนัก”

หืม...หล่อนนี่นะจู้จี้จ้าน ตอนไหนกัน ไม่เคยเสียหน่อย ดนัยภัทรเอาอะไรมาพูด เขาต่างหากละที่กำลังทำตัวจู้จี้จ้านกับชีวิตของหล่อนนี้เขาไม่รู้ตัวเลยหรือไง

ทำไมวันแรกของการใช้ชีวิตร่วมกับผู้ชายคนนี่ของหล่อน ถึงได้ยุ่งวุ่นวายแบบนี้ด้วยนะ แล้วอย่างนี้หล่อนจะอยู่ครบเดือนไหม จะมีอารมณ์ทำงานเสร็จทันส่งสำนักพิมพ์หรือเปล่า

“พินบ้าอะไร มีแต่คุณเท่านั้นละที่พูดเองเออเองไปคนเดียว ฉันไม่ได้รู้เรื่องสักหน่อย ผู้ชายเจ้าชู้หลายใจ ระวังตัวเอาไว้ให้ดีๆ เถอะ รถไฟมาชนกันวันไหนแล้วคุณจะรู้สึก” พูดจบธรราราก็ตื่นหนีเข้า

ห้องของตัวเองไปทันที

दनัยภทรถึงกับอ้าปากค้างที่โดนหล่อนแฉงออกมาแบบนั้น ยายนักเขียนปากดี รถไฟมีที่ไหนกัน เขาไม่ได้ขบั่นรถไฟเสียหน่อย ชายหนุ่มคิดอย่างซุ่นเคื่องใจ ดูเหมือนโลกอันสงบสุขของเขากำลังมลายหายไป เพราะยายนักเขียนจอมหยิ่งที่เพิ่งเดินเข้าห้องไปแล้วสินะ

ไอ้ด้านะไอ้ดำ รู้อยู่ว่าพี่ชายไม่ชอบให้ใครมาวุ่นวายด้วย แล้วจู่ๆ ทำไมถึงส่งธารธารามาทำให้เขารู้สึกหัวหมุนแบบนี้ จะส่งมาทั้งทีก็ให้เช็กชีกว่านี่ไม่ได้เลยหรือ

เฮ้อ...นี่แค่วันแรก หล่อนก็ทำให้เขาโมโหไปเสียหลายหน แล้ววันต่อๆ ไปละ เขาจะไม่บ้าไปเลยอะ เห็นธารธารานิ่งๆ อย่างนั้นก็เถอะ พุดออกมาแต่ละทีนี่น่าปีบคอซะมัดเลยให้ตาย

“ออกไปทำงานนอกสถานที่คะ เย็น ๆ ถึงจะกลับ ไม่ต้องห่วงนะคะ”

กระดาศไนต์ไบเล็ๆ ที่ติดอยู่บนหน้าตู้เย็นตอนเจ็ดโมงเช้า ทำให้दनัยภทรที่เพิ่งตื่นนอนและเดินออกจากห้องเพื่อหาน้ำดื่มถึงกับย่นจมูกได้ ก่อนจะเปิดตู้เย็นหยิบขวดน้ำมายกขึ้นดื่ม แล้วเดินไปยืนมองทีวีทัศน์ด้านนอกผ่านกระจกใสของหน้าต่าง

เมื่อคืนนี้เขากลับดึก แถมยังเมานิดหน่อยจากการสังสรรค์กับลูกความ เมื่อหัวถึงหมอนก็หลับเป็นตาย เช้านี้เลยตื่นไม่ทันได้ถามไถ่ว่าหล่อนได้กินข้าวกินปลาหรือยัง

จะรีบออกไปไหนักหนาตั้งแต่เช้านี้ ดนัยภทรแอบบ่นในใจ แล้วหล่อนจะออกไปนั่งทำงานที่ไหน ทำไมถึงไม่เขียนบอกในกระดาศไนต์นั้นด้วย

दनัยภทรถอนหายใจ นี่ถ้าหล่อนไม่ใช่คนที่น้องสาวสุดที่รักของเขาฝากฝังให้ดูแล จ้างให้ก็ไม่มีทางสนใจความเป็นไปของหล่อน

หรือก ว่าแล้วชายหนุ่มก็ลุกขึ้นเดินกลับเข้าห้องทันที วันนี้เขามีงานพิเศษที่ต้องทำ แถมยังนัดคุยกับอัยการเกี่ยวกับคดีที่ทำอยู่ด้วย เอาไว้ตอนเที่ยงก่อนก็แล้วกัน ค่อยโทรศัพท์ถามว่าหล่อนอยู่ที่ไหน

ชายหนุ่มสลดความกังวลนั้นออกไป ก่อนจะรีบเดินกลับเข้าห้องเพื่อทำธุระส่วนตัวให้เสร็จ ทั้งที่ในใจยังแอบหงุดหงิดกับการไปไหนมาไหนโดยไม่บอกกล่าวเขาก่อนของธรราราวอยู่ไม่น้อย

เสียงโทรศัพท์มือถือที่ดังขึ้นตอนสิบเอ็ดโมงกว่า ทำให้ธรรารที่กำลังนั่งก้มหน้าก้มตาเขียนงานลงในสมุดบันทึกส่วนตัวเล่มหนาถึงกับรีบบางปากกา พร้อมกับหยิบโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าเป้ขนาดกลางขึ้นมารับสายทันที

มนุษย์เย็นชา...ธรรารามิพิ์ชื่อเขาเอาไว้เช่นนั้น เขาโทร. มาทำไมกัน หรือว่าจะโทร. มาต่อว่าที่หล่อนออกมาโดยไม่บอกเขาก่อน แต่หล่อนก็เขียนโน้ตไว้ให้แล้วนี่นา ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร

“อยู่ไหนคุณน้ำ”

น้ำเสียงห้วนๆ นั้นทำให้ธรรารามุ่ยหน้า โท. มาแทนที่จะพูดกันดีๆ กลับทำเสียงวางอำนาจใส่หล่อนอยู่ได้ คิดว่าตัวเองยิ่งใหญ่นักหรือไฉนจะคุณทนายदनัยภัทร

“อยู่หอสมุดคะ กำลังนั่งทำงาน” ธรรารบอกเสียงเบา กลั้วว่าจะเป็นกรรบกวนคนอื่นที่กำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่ในห้องสมุดแห่งนี้ด้วย

“โกลั้ๆ สำนักงานผมนี่” อีกฝ่ายพูดขึ้นเหมือนพูดกับตัวเองมากกว่า

“มีอะไรหรือเปล่าคะ” ธรราราสงสัย จู่ๆ ดนัยภัทรโทรศัพท์มาทั้งที่ แนนอนว่าต้องมีเรื่องอะไรแน่ๆ

“กินข้าวยัง”

หืม...ผีเข้าदनัยภัทรหรือไฉ จะมาสนใจทำไมว่าหล่อนกินข้าวหรือ

ยัง ธาราราชมวดี

“ยังคง ยังปิดบทไม่เสร็จ” หล่อนตอบออกไปในที่สุด

“รออยู่นั่น เดี่ยวผมไปรับ”

“คะ...” ธาราราง

“จะไปรับมากินข้าวด้วย รออยู่นั่นละ จะสงสัยอะไรนักหนา”

दनัยภัทรบอกอย่างหงุดหงิด ก่อนจะวางหูไปดื้อๆ

ธาราราชปากค้าง หล่อนวางโทรศัพท์มือถือลงด้วยความหงุดหงิดเช่นกัน นัदनัยภัทรเห็นหล่อนเป็นอะไรกัน คิดอยากโทร. ก็โทร. คิดอยากวางหูใส่ก็วาง นี่หล่อนต้องทำตามคำสั่งเขาเหมือนเป็นเด็กในปกครองหรืออย่างไรกันนะ

दनัยภัทรเดินมารับหล่อนในห้องสมุด พร้อมกับดิงกระเป๋าเป้ของหล่อนไปถือให้ แล้วเดินนำไปที่รถด้วยสีหน้าเรียบเฉยไร้ความรู้สึกเช่นเดิม

“อยากกินอะไร” เขาหันมาถาม หลังจากขับรถพาหล่อนไปยังเส้นทางหลักของตัวเมืองเชียงใหม่

“อะไรก็ได้คะ” ธาราราชตอบโดยไม่ต้องคิด

दनัยภัทรหันมามองหล่อนแวบหนึ่ง ก่อนจะหันไปมองถนนเบื้องหน้า ผู้หญิงคนนี้นี้ยังไ้กันนะ จะหันมาพูดจาดูๆ หวานๆ กับเขาเหมือนผู้หญิงคนอื่นๆ บ้างไม่ได้หรือไง ทำไมต้องทำท่าทางขึงขังใส่เขาตลอดด้วย

“เป็นคนชอบตามใจคนอื่นหรือครับ” ดนัยภัทรถามต่อ

“เปล่าคะ ปกติก็ตามใจตัวเอง แต่ในสถานะตอนนี้ฉันต้องเป็นผู้ตามไม่ใช่หรือคะ” ธาราราชย้อนถามเขา

“อืม...ผู้หญิงเป็นผู้ตามก็ดีนะ”

คำตอบของदनัยภัทรทำให้ธาราราชแอบแบะปากด้วยความหมั่นไส้ ตามเฉพาะเวลาที่ผู้หญิงต้องพึ่งผู้ชายต่างหากละ เวลาอื่น

คนอย่างธรรารากก็ไม่ยอมหรือก็จะบอกให้

दनัยภัทรพาหล่นเข้าไปในร้านอาหารขนาดกลางแห่งหนึ่ง ซึ่งทำให้ธรรารากยิ้มดีใจจนแก้มแทบปริไปเลยทีเดียว เนื่องจากมันเป็นร้านที่หล่นเคยอ่านเจอในอินเทอร์เน็ต และอยากมาชิมรสชาติเป็นอย่างมาก

“กรี้ด...ข้าวซอย”

น้ำเสียงตื่นเต้นและท่าทางดีอกดีใจของธรรารากทำให้दनัยภัทรอดขำไม่ได้ ดูเหมือนธรรารากจะเจอของที่ตัวเองถูกใจเข้าให้แล้วสินะ ถึงได้ยิ้มหน้าบานจนทั้งโลกสว่างไสวเช่นนี้

दनัยภัทรรู้แล้วละว่าจะเรียกรอยยิ้มจากหน้าหวานๆ นั้นอย่างไร ผู้หญิงอะไร เห็นแก่งอกกินจริงๆ เลยให้ตาย

“ขอบคุณนะค่ะ คุณदनัยภัทรน่ารักที่สุดเลย รู้ไหมว่าฉันชอบข้าวซอยที่สุดเลยค่ะ”

รู้สิ...ก็ยายน้องสาวตัวดีนั่นละที่โทรศัพท์มาสาธยายให้เขาฟังเมื่อคืน ทั้งๆ ที่เขาเหนื่อยและง่วงจนตาจะปิด แต่ก็ต้องมานอนฟังน้องสาวเล่า นั่นนี่เกี่ยวกับหล่นจนหลับคาโทรศัพท์มือถือไปเลย

ชายหนุ่มยิ้มออกมาอย่างขบขัน ก่อนจะนั่งทอดกอดมองหล่นตักอาหารเข้าปาก แล้วหลับตาพริ้มยิ้มหวานราวกับได้รางวัลจากสรวงสวรรค์อย่างนั้นแหละ ยายบ้า...จะฟินอะไรนักหนากันนะ ดูทำหน้าตาเข้าเถอะ ตลกชะมัด

“จั่งก็กินเข้าไปเยอะๆ” เขาบอกด้วยรอยยิ้มขัน ก่อนจะหันมาจัดการของตัวเองบ้าง

“ถ้าไม่อิ่ม ขอเพิ่มได้ไหมคะ” หล่นเงยหน้าจากชามมาถามเขาด้วยสีหน้าอ่อนขอ

“ก็เพิ่มไปสิ ผมจะว่าอะไร” ดนัยภัทรหัวเราะ

“ก็ต้องถามคนเลี้ยงก่อนไงคะ” ธรรารากทำหน้าเจื่อนๆ

“เลี้ยงไหว่น่า มากกว่านี้ก็ยังไหว กินๆ ไปเถอะ” ดนัยภัทรตอบ
หล่อนเหมือนรำคาญ ก่อนจะก้มหน้าก้มตากินของตัวเองโดยไม่สนใจ
หล่อนอีก ทั้งที่ในใจกำลังแอบขุ่นหล่อนเป็นอย่างมาก

“ผู้หญิงอะไรกินจุ ระวังอ้วนจนหาสามีไม่ได้นะคุณ” ดนัยภัทร
แก้มองแหวะ เมื่อธรรารากำลังจัดการข้าวซอยขามที่สองเข้าไปในปาก
อย่างเอร็ดอร่อย

“สมัยนี้ผู้หญิงเลี้ยงตัวเองได้ละ ไม่จำเป็นต้องพึ่งผู้ชาย หาสามี
ไม่ได้ก็ไม่เป็นไรหรอกคะ ฉันไม่ใช่เรียส”

“แต่ผมว่า ยังไงผู้ชายก็ยังอยากเป็นที่พึ่งให้ผู้หญิงอยู่ดีนะครับ”
ธรรารางยหน้าขึ้นสบตาเขาทันที ประโยคนี้ของดนัยภัทรทำให้
หล่อนรู้สึกแปลกๆ ขึ้นมาอย่างไม่ทราบสาเหตุ แต่ก็เพียงแค่ชั่ววูบ
เท่านั้น เพราะหล่อนจำต้องหันหน้าไปดูตามกิริยาของเขาที่จ้องมอง
มาด้วยความประหม่าอย่างรวดเร็ว

“อร่อยมากเลยนะคะ” หล่อนบอกอ้อมอ้อม ก่อนจะหันไปสนใจ
ข้าวซอยแสนอร่อยต่อ โดยไม่เงยหน้าขึ้นมาสบตากับเขาอีก เนื่องจาก
กลัวว่าตัวเองจะรู้สึกหวิวๆ ในหัวใจเหมือนเมื่อครู่อีก

“ขอบคุณมากนะคะคุณภัทร ที่ให้เกียรติมาอุดหนุนที่ร้านของ
เรา”

สาวเจ้าของร้านเดินมาขอบคุณด้วยตัวเอง หลังจากที่ดนัยภัทร
กับธรราราดีนอกมาหน้าร้านเมื่อรับประทานอาหารกันจนอิ่มแปล้
ด้วยกันทั้งคู่ โดยเฉพาะธรรารากที่อิ่มจนไม่รู้จะอิ่มอย่างไรแล้ว

“ก็ร้านของคุณอิงดาวอาหารอร่อยนี่ครับ เจ้าของร้านก็สวย ผม
ต้องมาอุดหนุนอยู่แล้ว” ดนัยภัทรชื่นชมพร้อมกับหันมาส่งสายตา
อ่อนหวานให้อิงดาว สาวเจ้าของร้านที่เป็นคนมีชื่อเสียงในเชียงใหม่
พอสมควร

ธรรารากบะปากแล้วหันไปมองทางอื่นเสีย เพราะไม่อยาก

หมั่นได้คนชอบหวานเสนห์มากไปกว่านี้ ดนัยภัทรนี่ทั้งเจ้าเล่ห์และ
กะล่อนจริงๆ สมแล้วที่น้องสาวอย่างดาวิศบอกว่าเขาคือแคชานาวา
ตัวพ่อของเซียงใหม่

“ปากหวานจริงนะคะคุณภัทร ว่าแต่คนนี้ใช่ไหมคะ ที่เป็น
ตัวจริงของคุณ อิงได้ข่าววงในมา ว่าตอนนี้คุณภัทรพาคนรักมาอยู่ที่
เซียงใหม่ด้วย”

ธารธราถึงกับหันมาทำหน้าเหลอหลาทันที ก่อนจะหันไปมอง
หน้าดนัยภัทรด้วยแววตาตื่นตกใจกับข่าวลือบ้าๆ ที่ไปไวรากับสายน้ำ
ไหล ทั้งที่หล่อนเพิ่งจะมาอยู่เซียงใหม่ได้เพียงสองวันเท่านั้น

“อ้อ...ใช่แล้วครับคุณอิง นี่คุณน้ำ ธารธราครับ รู้จักกันไว้สิ”

ดนัยภัทรเออออห่อหมกทันที ก่อนจะสะกิดแขนให้ธารธรา
หันมาหอดาว ในขณะที่ธารธราได้แต่ทำหน้ากสืนไม่เข้าคายไม่ออก
ที่ต้องเออออตามเขาไปแบบนี้

“ยินดีที่ได้รู้จักนะคะคุณธารธรา” อิงดาวหันมาทักทายด้วย
สีหน้ายิ้มแย้ม

“เอ่อ...คะ ยินดีเช่นกันคะคุณอิงดาว” ธารธราแทบอยากจะ
บ้าตาย ทำไมดนัยภัทรถึงใช้หล่อนแอบอ้างไปทั่วอย่างนี้นะ จะถาม
ความเห็นหล่อนก่อนพูดสักหน่อยก็ไม่ได้

ใช้หล่อนเป็นไม้กั้นหมา คอยกันทำผู้หญิงที่จะมาyumยามกับเขา
อยู่เรื่อยเลยนะฮิตาดนัยภัทร

“รู้ไหมคะ ว่าตอนนี้สาวๆ ในเมืองนี้ต่างก็อิจฉาคุณน้ำกันทั้งนั้น
ที่ได้หัวใจคนอย่างคุณภัทรไปครอบครอง อิงเข้าใจแล้วละคะ ว่าทำไม
คุณภัทรถึงไม่ยอมตกลงปลงใจกับสาวๆ คนไหนที่เคยคงสักที ที่แท้
ก็มีตัวจริงน่ารักๆ อย่างคุณน้ำอยู่แล้วทั้งคนนี่เอง”

ดนัยภัทรหัวเราะเบาๆ หลังจากที่ยิงดาวพูดจบ ก่อนจะหันไป
มองหน้าคนข้างๆ ด้วยความรู้สึกขบขันที่สุดในโลก เมื่อเห็นว่าธารธรา

กำลังมีสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก และคล้ายจะไม่โอหะอย่างหนัก อีกด้วย

“พูดเรื่องสาว ๆ ไม่ได้ครับคุณอิง คนแถวนี้เขาไม่ค่อยชอบครับ เอาเป็นว่าผมกับคุณน้ำขอตัวกลับเลยดีกว่า ไว้วันหลังจะมาอุดหนุน ใหม่ นะครับ”

“ได้เลยค่ะ ร้านอิงดาวยินดีต้อนรับเสมอค่ะ”

ทั้งสามกล่าวลากัน ก่อนที่दनัยภัทรจะแก้มือธรราราดิน กลับไปขึ้นรถในระหว่างที่หล่อนกำลังงงๆ ท่ามกลางสายตาดิจาของอิงดาวที่มองตามทั้งคู่ไป

“ไอ้ย! อะไรกันคุณ ทบผมทำไมกันนี่” ดนัยภัทรร้องเสียงหลง เมื่อธรราราทบกำปั้นน้อยๆ ของหล่อนลงบนหัวไหล่เขาแว่วๆ หลังจากทั้งคู่เข้ามานั่งประจำอยู่ในรถแล้ว

“ใครใช้ให้คุณบอกใครต่อใครว่าฉันเป็นแฟนคุณมิตราบ มันจะมากเกินไปแล้วนะคุณदनัยภัทร แบบนี้คนอื่นเขาจะคิดยังไง เขาจะไม่คิดเหอว่าฉันกับคุณ...”

“ตกลงปลงข้อขึ้นกันไปแล้ว อยู่คนเดียว ด้วยกันสองต่อสอง จะให้คนอื่นเขาคิดยังไงล่ะ” ดนัยภัทรสวนขึ้นมาเสียก่อน พร้อมกับถอนหายใจออกมาอย่างเหนื่อยหน่ายกับคนเจ้าอารมณ์

“ที่ผมทำแบบนี้ก็เพื่อให้เกียรติคุณนะธรราราดิ คุณมาอยู่กับผมที่คนเดียว สองต่อสอง แน่จนว่าคนต้องครหาอยู่แล้ว จะเป็นอะไรไปล่ะ ถ้าผมจะทำให้คนอื่นเข้าใจว่าเราคือแฟนกันจริงๆ เพื่อที่จะไม่ให้ใครมาตุณคุณได้ เป็นแฟนกันก็มาอยู่ด้วยกันได้อยู่แล้ว ที่นี้มุ่มมองของคนมันก็ต้องเปลี่ยนไป”

คำอธิบายของเขาทำให้ธรราราดิไปชั่วขณะ หล่อนกลับมาคิดทบทวนอีกครั้งด้วยความสับสน หมายความว่าที่दनัยภัทรทำแบบนี้ก็เพื่อปกป้องศักดิ์ศรีความเป็นลูกผู้หญิงของหล่อนอย่างนั้นหรือ

“ถือว่าช่วยผมอีกทางหนึ่งก็ได้ ตอนนี้สาว ๆ ตามรุ่นวายเป็นผม จนไม่เป็นอันทำงานไปหมด ถ้าผมบอกว่ามีตัวจริงอยู่แล้ว คนอื่นก็คงไม่มาอยู่กับผมอีก แค่นี้จะกรุณาช่วยผมไม่ได้เชียวนะหรอ”

ธรรธราไม่รู้จะตอบเขาว่าอย่างไร ตอนนี้หล่อนทั้งมึนทั้งงงไปหมด จะโกรธหรือจะให้ภัยเขาดี แต่มันก็น่าโมโหอยู่ดี ที่เขาไม่คิดจะปรึกษาหล่อนก่อนทำอะไรลงไป อย่างน้อยมันก็เกี่ยวกับหล่อนโดยตรง

“เป็นแฟนผมมันไม่ดีตรงไหนกัน ผมออกจะหน้าตาดีมีเสน่ห์ขนาดนี้ คุณนี่ตาถั่วที่สุดในเชียงใหม่แล้วนะธรรธรา”

दनัยภัทรแกล้งบ่นขึ้นมาลอยๆ หลังจากหล่อนนั่งเสียบโดยไม่พูดอะไรอีก เป็นผลให้อีกฝ่ายถึงกับหันมาค้อนเขาทันที ก่อนจะสะบัดหน้าหนีออกไปมองนอกรถโดยไม่พูดไม่จาอะไร

“เอ๊ะ...ทำอะไรของคุณ” ธรรธราหันมาอุทานด้วยความตกใจเมื่ออยู่ๆ คนตัวใหญ่ก็ชะโงกตัวเข้ามาหาใกล้ๆ แล้วเอื้อมมือผ่านหน้าอกของหล่อนไปอย่างเฉียดฉิว ก่อนจะดึงสายเข็มขัดนิรภัยคาดให้หล่อนอย่างรวดเร็ว

“ปลอดภัยไว้ก่อน อย่ามัวแต่งอนผมเลยนะ ผมจ้อใครไม่เป็นหรอกคุณ เสียเวลาเปล่าๆ”

คนบ้า...ฟังเขาพูดเข้าเถอะ หล่อนงอนเพื่ออยากให้เขาจ้อตอนไหนกัน อืม...ตอนนี้ธรรธราเชื่อแล้วว่าดาวิศาบอกว่าพี่ชายตัวเองปากไม่ดี เพราะหล่อนได้เจอกับตัวเองเข้าเต็มๆ เลยละ

“ร้อนหรอ ทำไมหน้าแดง”

แค่สงสัยยังไม่พอ เขายังขยับโบหน้าคมคายมาใกล้ในระยะไม่ถึงคืบ แล้วเพ่งมองใบหน้าร้อนผ่าวของหล่อนด้วยความแปลกใจอีกต่างหาก

อ้าย...ธรรธราอยากจะทำบ้าตาย ดนัยภัทรทำบ้าอะไรของเขากัน รู้ไหมว่าใกล้ชิดกันแบบนี้แล้วหล่อนใจสันไปหมด หล่อนหน้าแดงเพราะ

เงินกับการกระทำของเขาต่างหาก หล่อนเปล้าหน้าแดงเพราะร้อน
เสียหน่อย

“เรื่องของฉันค่ะ คุณไม่ต้องยุ่ง” หล่อนแหวไล่เขาเสียด้าน ก่อน
จะเสมองนอกหน้าต่างเป็นการตัดบท ไม่ให้เขาสงสัยประเด็นบ้าง
แบบนี้อีก

“เฝ้า...ที่ถามนี่เพราะหวังนะคุณ” ดนัยภัทรกลั่นยิ้ม แล้วพา
รถคู่ใจทะยานออกสู่ถนนเส้นใหญ่อีกครั้ง ทั้งที่รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังตกอยู่
ในอาการเช่นไร

แค่นี้ทำเป็นตกใจไปได้ ยายนักเขียนอ่อนประสบการณ์ แค่เขา
ถามแค่นี้ถึงกับหน้าแดงเขียว

“กลับไปนั่งทำงานที่สำนักงานผมดีกว่านะครับ มีแอร์เย็นๆ
ด้วย” ดนัยภัทรบอกหล่อนหลังจากนั้น ทำเอาอีกฝ่ายหันไปมองเขา
ด้วยความแปลกใจทันที

“ไม่ดีมั้งคะ คุณต้องทำงานนี่” ธารธราตอบอย่างเกรงใจ

“ห้องทำงานผมออกใหญ่ มีที่ให้คุณไปนอนเล่นสบายๆ ด้วย
ตกลงไม่ต้องกลับหอสมุดแล้วนะ ตอนเย็นจะได้กลับคอนโดฯ พร้อม
กันเลย”

พูดเองเออเองแล้วจะมาถามความเห็นหล่อนทำไม ธารธราคิด
อย่างขุ่นใจ หล่อนคิดผิดหรือคิดถูกกันนะ ที่ตัดสินใจมาหาบรรยากาศ
เขียนหนังสือถึงที่นี่ ในที่ของเขา และเหมือนจะตกอยู่ใต้อาณัติของเขา
เอาดีอะไร อย่างไม่รู้ตัวอีกด้วย

“อย่าทำหน้าแบบนี้สิคุณ ผมแค่ชี้แจงตามดูแลคุณไง ก็เลย
ให้มาอยู่ใกล้ๆ ถ้ามีอะไรขึ้นมายายด่าก็เอาผมตายสิ”

อ้อ...เพราะอย่างนี้เองสินะ ธารธราพอจะเข้าใจแล้ว ที่แท้เขา
ก็แค่ไม่ยอมทำตามดูแลหล่อนนั่นเอง ถึงได้หาเรื่องให้หล่อนอยู่ใกล้ๆ หา
ใช้เหตุผลอื่นที่หล่อนกำลังค้นหาในตอนนี้นะ

“ขอโทษด้วยนะค่ะ ที่ทำให้คุณต้องมาลำบากตามรับตามส่งอยู่แบบนี้ ความจริงแค่ให้ที่พักก็มากเกินพอแล้ว เอาเป็นว่าฉันขอบคุณมากนะค่ะที่เสียสละเวลาเพื่อฉันขนาดนี้ แต่ว่าตั้งแต่วันพรุ่งนี้ไปไม่ต้องมาคอยตามฉันแล้วนะค่ะ เพราะฉันจะไปไหนมาไหนด้วยตัวเอง คงไม่รบกวนอะไรคุณอีก” พูดจบหล่อนก็หันไปมองนอกกระจการถคันที่ราวกับไม่ต้องการเจรจาพากับคนที่กำลังทำหน้าที่ขับรถอีก

दनัยภัทรถอนหายใจ ดูเหมือนเขาจะพูดอะไรให้หล่อนไม่พอใจอีกแล้วสินะ โธ่เอ๊ยไอ้दनัยภัทร พูดมากจนได้เรื่องอีกจนได้ บรรยากาศกำลังดี ๆ อยู่แล้วเชียว ชายหนุ่มก่นด่าตัวเองอยู่ในใจ ก่อนจะหันไปมองหน้าคนข้างๆ เป็นระยะ ชย้งอนจริงแม่คุณเอ๊ย ดนัยภัทรแอบค่อนข้างอดหล่อนกับตัวเองเบาๆ แล้วอย่างนี้เขาจะเอาอะไรไปล่อให้หล่อนหายโกรธดีนะ

อืม...คงต้องพึ่งดาวศาน้องรักเสียแล้ว เพราะรายนั้นรู้ใจธรรดาอย่างกับอะไร แต่ว่าเอ๊ะ! ทำไมคนอย่างเขาต้องไปใส่ใจธรรดาด้วยเล่า

दनัยภัทรงุนงง ก่อนจะหันไปมองคนข้างๆ อีกครั้งด้วยความรู้สึกแปลกใหม่ หรือว่าสองวันมานี้หล่อนกับเขาจะตัวติดกันจนเกินไปเขาเลยไขว้เขวและเพี้ยนไปขนาดนี้ คนอย่างदनัยภัทรไม่เคยสนใจความรู้สึกของใครนี่นา แล้วทำไมกับธรรดา เขาถึงได้...

โธ๊ย! ไม่คิดสิวะไอ้दनัยภัทร ชายหนุ่มบ่นตัวเองในใจ สงสัยเขาจะทำงานมากเกินไปจนสมาธิแตกซ่านไปหมดแน่ ถึงได้ฟุ้งซ่านขนาดนี้

แต่จะให้ตายเถอะ! ความรู้สึกแปลกๆ นี้ มันช่างน่ากลัวสำหรับเขาซะมดเลย

3

เกิดอะไรกับหัวใจ

दनัยภัทรพาธารธราแวะตลาดเพื่อซื้อของตอนเย็นก่อน
กลับคอนโดฯ พร้อมกับบอกอย่างอวดๆ ว่าเย็นนี้เขาจะทำอาหารให้
หล่อนกิน ซึ่งธรรธราภก็เพียงรับฟังและเดินตามเขาไปเงียบๆ เท่านั้น
ปล่อยให้เขาไม่ไปคนเดียวโดยไม่เสนอความเห็นอะไรสักคำ

दनัยภัทรรู้ว่าหล่อนโกรธเขาเรื่องเมื่อตอนเที่ยง ทำให้หมางเมิน
เขาจนแทบไม่อยากมองหน้า แม้เขาจะพาหล่อนไปนั่งทำงานด้วยที่
สำนักงานทนายความ แต่เจ้าหล่อนก็นั่งทำงานอย่างเงียบๆ โดยไม่หัน
มาสนใจเขาแม้แต่หางตา

“คุณน้ำครับ ช่วยหน่อยสิครับ”

เสียงตะโกนเรียกที่ตั้งมาจากห้องครัว ทำให้ธรรธราต้องละ
สายตาจากหน้าจอโน้ตบุ๊กส่วนตัวทันที ก่อนจะรีบลุกจากเก้าอี้ตัวนุ่ม
ในห้อง แล้วเดินไปหาเขาที่ห้องครัวอย่างเสียไม่ได้

दनัยภัทรหันมายิ้มหวานให้หล่อนทันที แต่อย่าคิดว่ายิ้มแค่นี้จะ
ทำให้ธรรธรารู้สึกดีกับเขาขึ้นมาได้ คำพูดประชดประชันราวกับหล่อน
คือภาระเมื่อตอนบ่ายทำให้หล่อนไม่อยากจะวุ่นวายกับเขาอีกแล้ว

แต่ว่า...ตราบใดที่หล่อนยังอยู่ได้ชายคาหลังเดียวกับเขา หล่อน
จะปกล้ำโกรธ หมางเมิน และทำเป็นไม่สนใจเขาได้อย่างไรจริงๆ แล้ว

หล่อนไม่มีสิทธิ์แม้แต่จะโกรธเขาสักนิดด้วยซ้ำ เพราะหล่อนคือภาระ
ของเขาจริงๆ เป็นผู้ที่มาขอพักพิงเขาเพื่อทำงานให้สำเร็จ

“ล้างผักให้ทีสิครับ” ดนัยภัทรหันมาบอก ก่อนจะลอบมองร่าง
อวบอ้วนในชุดกางเกงยีนขาสั้นกับเสื้อยืดพอดีสีตัวลายการ์ตูนดูน่ารักด้วย
แววตาขบขันและเอ็นดู

ธรรธราไม่ใช่คนผอม หล่อนค่อนข้างมีน้ำมีนวลมากกว่าสาวๆ
ที่दनัยภัทรเคยควงมาทุกคน ธรรธราจะเป็นสาวๆ จำพวก เนื้อ นม
ไซ้ หน้าอกเป็นหน้าอก สะโพกเป็นสะโพก แต่สะกดตาเขาที่สุดน่าจะเป็น
เป็นบั้นท้ายดินระเบิดนั่นมากกว่า

หืม...นี่เขาคิดบ้าอะไร ดนัยภัทรสะบัดหัวตัวเองเบาๆ ก่อนที่จะ
ลอบมองบั้นท้ายของคนที่ยืนล้างผักอยู่ข้างๆ อย่างเสียไม่ได้ แต่ไม่นาน
ก็รีบดึงสายตากลับมาและตั้งสติโดยไว พร้อมกับตั้งใจหันหมุนตามเดิม
เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“โอ๊ย...” ดนัยภัทรอุทานเบาๆ เมื่อมีดที่ตัวเองกำลังใช้หันหมุน
บาดลงที่นิ้วกลางข้างขวาโดยที่เขาไม่รู้ตัว เป็นผลให้เลือดสีแดงสดไหล
ออกมาทันที

“คุณดนัยภัทร!” ธรรธราอุทานด้วยความตกใจ ก่อนจะรีบผละ
จากสิ่งที่ตัวเองกำลังทำอยู่แล้วปรีไปหาเขาด้วยความรวดเร็ว เพราะ
เห็นว่านิ้วของอีกฝ่ายถูกมีดบาดเข้าให้แล้ว

“เป็นอะไรมากหรือเปล่าคะ”

น้ำเสียงสั้นๆ บวกกับใบหน้าที่ดูตกใจจนซีดเผือดทำให้ดนัยภัทร
เลิกคิ้ว หล่อนเป็นห่วงเขาหรือ อืม...ก็ต้องห่วงสินะ วิ่งเข้ามาหาแล้ว
หน้าซีดแบบนี้ แสดงว่าหล่อนก็ต้องเป็นห่วงเขาสี ดนัยภัทรคิดอย่าง
เข้าข้างตัวเองเต็มที่

อืม...ข้อดีของการเห็นจนลืมนสติ มันเป็นอย่างนี้เอง

“ไปทำแผลก่อนนะคะ” ธรรธรามีสีหน้าวิตกกังวล ก่อนจะรีบ

พาชายหนุ่มออกจากห้องครัวเพื่อห้ามเลือดและทำแผลทันที

दनัยภัทรซ่อนยิ้ม ทำไมยายดำไม่บอกเขาแต่แรกนะ ว่าพี่น้ำของ
เธอเป็นคนขี้สงสารขนาดนี้ เห็นเขาเจ็บนิดเดียว ก็ใจอ่อนคว้าแขนเขา
พาไปทำแผลให้เฉยเลย

อย่างนี้น้ำอ่อนให้เจ็บ!

“ไปหาหมอไหมคะ” ธารธราเอ่ยถามหลังจากล้างแผล
ใส่ยาให้เขาเสร็จ ก่อนจะใช้ผ้าพันแผลพันนิ้วให้เขาอย่างเบามือ ด้วย
กลัวว่าจะทำให้เขาเจ็บแผลมากกว่าที่ควรเป็น

“ไม่ต้องหรอกครับ แผลนิดเดียวเอง” ดนัยภัทรบอกหล่อนให้
สบายใจ สีนํ้าท่าทางที่บ่งบอกถึงความเป็นห่วงใยไปของหล่อน
ทำให้เขาแปลกใจไม่น้อย ทว่าก็ไม่อยากพูดอะไรออกมา กลัวว่าจะ
ทำให้หล่อนไม่พอใจอีก

“เจ็บไหมคะ เอายาแก้ปวดไหม เดี่ยวฉันไปหยิบในช่องมาให้”

หญิงสาวทำท่าจะลุกจากโซฟาไปเอามาจริงๆ ทำให้दनัยภัทร
ต้องเอื้อมมือไปรั้งแขนหล่อนเอาไว้ ก่อนจะดึงแขนหล่อนให้นั่งลงที่เดิม
แล้วรีบบอกเสียงนุ่ม

“ไม่เอาครับ ไม่เป็นไรจริงๆ ไม่เจ็บแล้วด้วย”

“ถ้าเป็นบาดเจ็บก็ขึ้นมალะคะ” ธารธรายังไม่วางใจ เนื่องจาก
แผลของदनัยภัทรถือว่าลึกพอสมควร เพราะฉะนั้นเขาไม่ควรประมาท
โดยเด็ดขาด

“ธารธรา...ผมไม่เป็นอะไรจริงๆ ครับ”

ชายหนุ่มยิ้มให้หล่อนอย่างขบขัน เขาจ้องมองเข้าไปในดวงตา
กลมโตคู่หนึ่งของหล่อน ด้วยความรู้สึกอบอุ่นอยู่ลึกๆ ธารธราไม่ได้
นำพาความวุ่นวายมาให้เขาเพียงอย่างเดียว แต่หล่อนนำพาคำว่า
เพื่อนและความห่วงใยที่เขาไม่เคยได้รับจากใคร นอกจากครอบครัว

ที่อยู่ห่างไกลมาด้วย

“แต่ว่า...” ธารธราธรมองที่แผลแล้วทำหน้าคิดมาก

“เอาเป็นว่าพรุ่งนี้ผมจะไปหาหมอแต่เช้าแล้วกันครับ คุณจะได้สบายใจ”

दनัยภัทรยอมแพ้แก่แนวตาวีตกคูนั้ในที่สุด ส่งผลให้ดวงตาคูนั้แปรเปลี่ยนเป็นฉายแววดีใจออกมาทันทีที่ได้ยินเขาบอกว่ายอมไปหาหมอแล้ว

ทำไมถึงชอบทำท่าดีใจเหมือนเด็กนั้คะ ดนัยภัทรแอบบ่นอยู่ในใจ หล่อนอายุปาเข้าไปสามสิบกว่าแล้วไม่ใช่หรื้ และถ้าเขาจำไม่ผิด ดาวีตาบอกว่าหล่อนอายุมากกว่าเขาถึงสองปีเล้ยยที่เดียว แต่หล่อนอายุมากกว่าเขาแล้วในเมื่อหน้าตาเขาดูจะลั้หน้าไปกว่าหล่อนแล้วด้วยซ้ำ

“จันเดี๋ยวนั้...จันทำอาหารให้คุณกินเองก็แล้วกันนะคะ” ธารธราธเสนอขึ้นมา ไหนๆ ดนัยภัทรก็เจ็บตัวจนไม่สามารถทำอาหารให้หล่อนกินได้แล้วนี่ละ

“ไหวเหรอครับ” ดนัยภัทรแกล้งถามด้วยสีหน้ากั้มกรั้ม

“อาหารง่าย ๆ อย่งไรเจี๋ยวกั้พอไหวคะ แต่ถ้ายากๆ คงต้องให้คุณสอน เพราะว่าจัน...ทำกับข้าวไม่ค่อยเป็น” ธารธราธั้มแห่ๆ ปกติงานบ้านงานเรือนหล่อนก็ไม่ได้เรี๋ยงอยู่แล้ว ยิ่งทำกับข้าวนี้ไม่ต้องพูดถึงเล้ยย ธารธราธแทบจะม่เจี๋ยดโกลั้ และเนื่องจากต้องทำงานตลอด หล่อนเลยเลี๋ยงซื้อของกินง่าย ๆ มาประทังความหิวของตัวเอง

दनัยภัทรั้มขันกับท่าทางเก้อเจ็นนั้ ดูทีทำว่าวันนี้เขากับหล่อนคงจะได้ร่วมมือช่วยกันทำอาหารเสี๋ยแล้ว คนหนึ่งทำเป็นแต่ดันเจ็บตัวอีกคนหนึ่งปกติดีแต่ทำม่เป็นเสี๋ยอย่งนั้

อาหารวันนี้คงจะรสชาติดีพิลั้สินะ

ตั้ง!

เสียงเตือนแอปพลิเคชันดังขึ้นในระหว่างที่दनัยภัทรกำลังนั่งทำงานอยู่ในห้องตามลำพัง หลังจากร่วมรับประทานอาหารค่ำกับธรรารจนอิมแปลล์

दनัยภัทรยิ้มออกมาทันทีเมื่อเห็นว่าเป็นข้อความจากน้องสาวคนสวย ชายหนุ่มรีบปิดคอมพิวเตอร์ ก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือเดินไปล้มตัวนอนลงบนเตียง แล้วกดวิดีโอคอลหาน้องสาวทันที

“ว่าไงเรา ยังไม่นอนอีกหรือ”

“ยังคง พี่ภัทรทำงานหรือคะ” ดาวิศายิ้มให้พี่ชายผ่านหน้าจอ

“ไม่ทำแล้วจะ วันนี้ปวดนิ้ว” ดนัยภัทรบอกน้องสาว พร้อมกับยกนิ้วที่มีผ้าพันแผลให้ดู

“เป็นอะไรคะ” ดาวิศาทำหน้าตักใจ

“มีบาดเจ็บนิดหน่อย ไม่ต้องห่วงหรอก คุณน้ำขาทำแผลให้แล้ว” ดนัยภัทรบอกเหมือนอวดๆ ส่งผลให้น้องสาวที่กำลังเพ่งมองมาถึงกับอมยิ้มเหมือนรู้ทัน

“คืนดีกันแล้วหรือคะ” ดาวิศาแก้มถาม ทั้งที่พอจะดูอาการของพี่ชายออก

“คืนดีอะไร พี่เปล่ามีเรื่องอะไรกับพี่สาวเราสักหน่อย” คนเป็นพี่ชายตอบเก้อๆ พร้อมกับแส้มทำสีหน้าปกติ

“ให้มันจริงเถอะคะ ถ้าจะได้หายห่วงหน่อย กลัวว่าพี่ภัทรจะกลั่นแกล้งพี่น้ำ” ดาวิศาโล่งใจ กลัวว่าทั้งคู่จะเข้ากันไม่ได้ จนอาจทำให้เกิดปัญหาต่อกัน เพราะก่อนหน้านี้ธรรารบอกเธอว่าจะย้ายออกจากคอนโดฯ ของพี่ชายไปอยู่ทีอื่น แต่พอได้ยินพี่ชายบอกแบบนี้ ดาวิศาค่อยเบาใจหน่อย

“ไม่ต้องห่วงหรอกนะ พี่ไม่แกล้งเขาหรอก ว่าแต่เรากับคุณพ่อคุณแม่เถอะ สบายดีกันใช่ไหม”

“สบายดีค่ะ คุณพ่อคุณแม่บ่นคิดถึงพี่ภัทรทุกวันเลย ถามว่าเมื่อไหร่จะกลับมาอยู่ด้วยกันสักที มาช่วยดำเนินงานแทนพวกท่าน เพราะพวกท่านจะหยุดพักกันแล้ว”

“ขอเวลาอีกนิดน้องรัก แล้วพี่จะกลับไป ตอนนี้อะไรทุกอย่างที่ค้างคาไว้ให้เรียบร้อยก่อน พี่สัญญาว่าไม่นาน”

दनัยภัทรให้สัญญา เพราะก่อนหน้านี้เขาบอกครอบครัวว่าขอทำในสิ่งที่รักและจำเรียนมาเสียก่อน แล้วหลังจากนั้นจะยอมเข้าไปรับช่วงต่อบริหารธุรกิจของครอบครัว

“จริงๆ นะคะ” ดาวิศาย้าถามเพื่อความมั่นใจ

“จริงสิ เอน้า...อีกไม่นานหรอก” ดนัยภัทรยิ้มให้น้องสาว

“เอาเป็นว่าถ้าจะรอนะคะ” ดาวิศาบอกอย่างมีความหวัง แม้จะรู้ว่าพี่ชายเป็นคนรักชาติสัญญา แต่ก็อดไม่ได้ที่จะระแวงว่าพี่ชายจะไม่รักษาคำพูด

“ฝากดูแลพี่น้ำด้วย ห้ามพี่ภัทรกลั่นแกล้งเธอเด็ดขาด”

दनัยภัทรหัวเราะ ดูเหมือนว่าน้องสาวของเขาจะรักและเป็นห่วงธารธารามากกว่าเขาเสียอีกนะ ทั้งที่เขาเป็นพี่ชายแท้ๆ แต่เธอกลับห่วงคนอื่นมากกว่า

“ไม่แกล้งหรอกน้า” ดนัยภัทรบอกไปยิ้มไป

“พี่ภัทรคะ พี่ภัทรว่าพี่น้ำเป็นยังไงบ้างคะ” ดาวิศาทถามพี่ชายพร้อมกับทำหน้าที่เหมือนตั้งใจรอฟังคำตอบ

“ก็ไม่เห็นจะเป็นยังไง เอ...ถามแบบนี้หมายความว่ายังไง” พี่ชายเอียงคอถามเหมือนจับผิด ดาวิศาลึงกับปรับเปลี่ยนสีหน้าในทันที

“ไม่มีอะไรค่ะ ด้าก็ถามไปอย่างนั้นแหละ จันแค้นนะคะ ด้ามีสายเข้า”

“ใคร นายติณหรือเปล่า” ดนัยภัทรถามทันที

“เรื่องของด้าคะ พี่ภัทรไม่เกี่ยว”

ดาวิชาตัดการสื่อสารกับदनัยภัทรทันที เหมือนจะหนีการตอบ
คำถามของพี่ชายเอาตัวๆ ส่งผลให้दनัยภัทรหลุดหัวเราะออกมาเบาๆ
เมื่อนึกถึงสีหน้าที่บ่งบอกพิรุณของน้องสาวเมื่อครูนี้นยามเขาเอ่ยถึง
ติณภพ น้องชายคนสนิทของเขาที่ดูจะสนใจดาวิชาเป็นพิเศษ

เด็กโง่ คิดว่าพี่ชายอย่างเขาดูไม่ออกหรือไง ว่าทั้งคู่อำลึงแอบมี
อะไรในกอไผ่กัน แต่ที่ไม่พูดอะไรออกไปก็เพราะกลัวว่าน้องสาวจะ
อายม้วนจนทำอะไรไม่ถูกต่างหาก และที่สำคัญไปกว่านั้น เขาอยาก
ให้เวลาทั้งคู่ได้เรียนรู้กันและกันมากกว่านี้ ก่อนที่ทั้งคู่จะกล้ำใช้สถานะ
คนรักร่วมกัน

दनัยภัทรยิ้มมุมปากเมื่อนึกถึงความรักของน้องสาว แล้วเขาละ
ชายหนุ่มถามตัวเอง เมื่อไรหน่าที่เขาจะได้พบกับความรู้สึกแบบนั้น
บ้าง เพราะตัวเขาเองก็ไม่ได้อยากอยู่อ้างว้างคนเดียวอย่างนี้ไปจน
ตลอดชีวิตหรอก เพียงแต่ยังไม่เกิดความรู้สึกนั้นกับใครก็เท่านั้น

แล้วคนที่อยู่ห้องข้างๆ นี่ละ ดนัยภัทรสงสัย ผู้หญิงอย่างธรร
ธราจะอยากมีความรู้สึกที่เรียกว่ารักกับใครไหม จนป่านนี้หล่อนเอง
ก็ยังไม่ยอมมีใครเหมือนกันนี่นา

เอ...แล้วเขาจะอยากรู้ไปทำไมกัน

กระดาศไนต์ที่เปะบนตุ้ยนตอนเช้าตรู่ของอีกวัน ทำให้
दनัยภัทรถึงกับส่ายหัวเบาๆ เมื่อรู้ว่าเจ้าหล่อนแอบหนีออกไปทำงาน
ข้างนอกตั้งแต่เช้าอีกแล้ว

จะรอกันหน่อยไม่ได้หรือไงนะ จะออกไปทำอะไรแต่เช้าหนักหนา
แทนที่จะรอให้เขาขับรถไปส่งเพื่อจะได้รู้ว่าหล่อนไปที่ไหนอย่างไร
ปลอดภัยหรือเปล่า นี่กลับมาหน้าเขาไปตัวๆ เหมือนไม่อยากจะคุยด้วย

दनัยภัทรคิดอย่างหงุดหงิดใจ ความจริงเขาควรพอใจที่หล่อน
ไม่มาคอยยุ่งวุ่นวายกับเขาอย่างที่แอบกังวลเอาไว้ตั้งแต่แรก แต่

พอหล่อนตัดสินใจไม่ฟังเขาจริงๆ ดนัยภัทรก็หงุดหงิดเหมือนถูกหล่อน
ประชดใส่เสียอย่างนั้น

ชายหนุ่มสลัดเรื่องของธรราราวออกไปจากสมองชั่วคราว เพราะ
วันนี้มีงานที่ต้องเข้าไปสะสมงที่สำนักงานให้เรียบร้อย รอหล่อนกลับ
มาเย็นนี้ก่อนเถอะ เขาจะคุยกับหล่อนให้รู้เรื่อง เพื่อแก้ปัญหาที่เขาจะ
ต้องตามเช็กว่าหล่อนอยู่ที่ไหนกับใคร และปลอดภัยหรือเปล่า จะได้
ไม่ต้องมานั่งกังวลเกี่ยวกับความเป็นไปของหล่อนให้เสียเวลาอีก นี่ถ้า
น้องสาวไม่ฝากมา จ้างให้ดนัยภัทรก็ไม่สนใจหรอกจะบอกให้

ชายหนุ่มคิดอย่างซุ่นเคื่องในใจ ก่อนจะรีบกลับเข้าห้องแล้ว
อาบน้ำแต่งตัวไปทำงานตามปกติ โดยไม่ลืมที่จะต้องโทรศัพท์ถามคน
บางคนว่าตอนนี้อยู่ที่ไหน เพื่อความสบายใจของตัวเองเวลาต้องคอย
ตอบคำถามน้องสาว และเมื่อรู้ว่าหล่อนอยู่ที่ไหน ดนัยภัทรก็หาย
หงุดหงิดไปได้บ้าง

“ภาคิน อยู่ไหนวะ บ่ายนี้มาเจอกันหน่อยสิ”

ดนัยภัทรโทรศัพท์หาเพื่อนเพราะวันนี้ช่วงบ่ายเขาว่าง ตั้งใจว่า
จะชวนเพื่อนรักออกไปหาของอร่อยๆ ช้างนอกกินด้วยกันเสียหน่อย

“ไม่ว่างวะไอ้ภัทร ตอนนี้มีงานด่วนวะเพื่อน” เสียงภาคินตอบ
กลับมาเหมือนร้อนรน จนดนัยภัทรอดสงสัยไม่ได้ อีกฝ่ายมีเรื่องด่วน
อะไรกัน ทำไมภาคินจะต้องทำเสียงตื่นเต้นขนาดนั้นด้วย

“โจรปล้นธนาคารที่ไหนหรือไงวะ ถึงได้ทำเสียงเหมือนมีเรื่อง”

“ไม่ปล้นไวย แต่เมายาบ้า นี่จับผู้หญิงเป็นตัวประกันด้วยนะไวย
ทางริสอร์ตโทร. มาแจ้ง นี่ฉันกับเพื่อนตำรวจกำลังจะไปนั่น”

ดนัยภัทรเลิกคิ้ว ริสอร์ตที่ไหนกัน มีคนเมายาบ้าอยู่ด้วย

“ที่ไหนวะ” ดนัยภัทรอดถามขึ้นมาไม่ได้

“จันทร์เพ็ญริสอร์ตโน้น แค้นี่นะนายภัทร ฉันรีบ” ภาคินวางสาย
ทันที

“รับสิทธิารธรา ผมบอกให้คุณรับเดี๋ยวนี้”
 ดนัยภทฺธิใจเต้นแรงเมื่ออีกฝ่ายไม่ยอมรับสายเขาเลย เขาถึงกับ
 ร้องร่นไปหมดจนแทบอยากจะปาโทรศัพท์มือถือของตัวเองทิ้งให้มัน
 รู้แล้วรู้รอด

หล่อนอยู่ไหนกัน กำลังทำอะไรอยู่ ทำไมถึงไม่รับสายเขา ให้ตายเถอะ...หล่อนมันนั่งหลับอยู่หรือไงกัน หล่อนจะรู้ไหมว่าที่นั่นกำลังมีเรื่องร้ายเกิดขึ้น

หวังว่าจะไม่ใช่อย่างที่เขาคิดนะ ดนัยภัทรแอบคิดบ้าง ป่านนี้
หล่อนอาจจะออกไปที่อื่นแล้วก็ได้ แต่ถึงอย่างไรหล่อนควรรับสายเขา
สักนิดก็ยังดี ไม่ใช่ปล่อยให้เสียบอยแบบนี้

กลับมาจะตีกันให้ ข้อหาที่ทำให้เขาเป็นห่วง ดนัยภทรคิดอย่าง
หงุดหงิดใจ เขาคิดว่าภรรยาที่วางเอาไว้ขึ้นมาทันที เมื่อรู้ตัวว่าไม่อาจ
ทนนั่งจินตนาการไปเองว่าหล่อนจะปลดปล่อยหรือเปล่า เขาคงนั่งทำงาน
ต่อไปไม่ได้แน่ ถ้าไม่รู้ว่าตอนนี้ภรรยารายอยู่ที่ไหน

แต่สายที่โทรศัพท์เข้ามาของเพื่อนรักก่อนด้นัยภัทรจะทันได้ ออกไป พร้อมกับข่าวใหม่ที่ภาคินรายงานเข้ามา ทำให้ชายหนุ่มถึงกับ ตัวชาจนก้าวขาแทบไม่ออกเลยทีเดียว เมื่อรู้ว่าสิ่งที่ตัวเองกำลังหวาดกลัวได้เกิดขึ้นแล้วจริงๆ

ดนัยภัทรวิ่งลงจากรถตัวเองทันทีเมื่อมาถึงรีสอร์ท เขาวิ่ง
ฝ่าวงล้อมไปยังด้านหน้าที่มีตำรวจทั้งในและนอกเครื่องแบบหลายคน
กำลังตรึงกำลังล้อมรอบชายฉกรรจ์คนหนึ่ง ซึ่งอยู่ในภาวะจิตใจไม่ปกติ

และที่สำคัญไปกว่านั้น มีดปลายแหลมในมือของชายฉกรรจ์ชี้ไปที่
ลำคอระหงของผู้หญิงซึ่งอยู่ในหัวของदनัยภัทรตลอดเวลาด้วย

“คุณน้ำ”

दनัยภัทรอุทานด้วยความตกใจ เมื่อเห็นธรรารายืนตัวสั่น
ใบหน้าซีดเผือด ภายใต้การควบคุมของชายฉกรรจ์ที่กำลังคลุ้มคลั่งอยู่
ในตอนนั้น

“คุณदनัยภัทร” ธรรารายเรียกชื่อเขาด้วยเสียงแผ่วเบา ดวงตา
กลมโตขยายแวงแห่งความดีใจเมื่อมองเห็นหน้าเขา แต่ก็ไม่สามารถ
กระตุกกระตักได้มากไปกว่านี้ เพราะกลัวว่าปลายมีดแหลมที่จ่อคออยู่
จะพลาดพลั้งทำให้หล่นบาดเจ็บได้

“เอาตัวเธอออกมาเดี๋ยวนี้ไอ้คิน” ดนัยภัทรบอกด้วยน้ำเสียง
ดุดัน ดวงตาสีดำสนิทจ้องมองไปที่ธรรารายด้วยความร้อนรุ่มจนแทบ
ทนไม่ไหว อยากจะเข้าไปตึงตัวหล่นออกมาให้พ้นจากเรื่องบ้าๆ นี้นะ
แล้วอัดไต่บ้านั้นให้กระอักเลือดตายให้สาสมใจ ทว่าเขาทำอะไรไม่ได้
นอกจากยืนมองหล่นด้วยหัวใจที่ปวดหนึบไปหมด

“ใจเย็นๆ ลีวะเพื่อน ฉันกำลังต่อรองกับมันอยู่” ภาคินหันมา
บอกเพื่อนหนุ่มด้วยความหนักใจ รู้ว่าदनัยภัทรกำลังหวังธรรารายเป็น
อย่างมาก แต่ตำรวจต้องใช้เวลาและมีขั้นตอนในแบบฉบับของพวกเขาเอง

“ถ้าธรรารายเจ็บแม้แต่ปลายเล็บ ฉันจะฟ้องพวกแกทั้งโรงพัก
แน่” ดนัยภัทรเอາจริง ถ้าผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าเจ็บแม้เพียงนิดเดียว เขา
จะไม่ไว้หน้าใครแน่นอน เขาสาบาน

“ใจเย็นลีวะ ฉันไม่ปล่อยให้คุณน้ำเป็นอะไรหรอก ไว้ใจฉันสิ”
ภาคินหันมาบอกเพื่อนให้สบายใจ ก่อนจะหันไปต่อรองกับชายผู้ก่อเหตุ
ต่อไป

“กูต้องการเงิน เอาเงินมาให้กู ไม่งั้นอีนั่งนี้ตาย” ชายผู้ถูกสาร

เซฟติดครอบงำข่มขู่ด้วยแววตาเกรี้ยวกราด เขาล็อกคอตัวประกันสาว
ที่ใช้เป็นเครื่องต่อรองอย่างสุดแรง จนอีกฝ่ายร้องครางด้วยความเจ็บ
ปวด

“จะเอาเท่าไรบอกมาเลย ฉันให้แก่ได้หมด แต่ต้องปล่อยผู้หญิง
ก่อน”

दनัยภัทรตอบทันทีโดยไม่ต้องคิด นาทีนี้เขาไม่สนใจอะไรทั้งนั้น
ขอแค่ธรรารูปลอดภัย เขาก็พร้อมจะทำตามทุกอย่างที่ไ้บ้านัน
ต้องการทั้งหมด

“คุณ! อย่ามาขัดขวางการทำงานของเจ้าหน้าที่สิครับ”

ตำรวจนายหนึ่งหันมาตำหนิदनัยภัทร แต่ภาคินกลับส่งสัญญาณ
บอกให้ตำรวจนายนั้นเงียบ แล้วหันมาบอกเพื่อนด้วยน้ำเสียงกระซิบ

“จะเจรจาเองอย่างนั้นใช่ไหม”

“ใช่” ดนัยภัทรตอบเสียงหนักแน่น

“ก็ได้” ฉันไว้ใจนาย ไ้ทนายมือหนึ่ง ทำให้ดีๆ นะไว้ย นั้น
คุณน้ำแพนฉัน” ภาคินเล่นมุกกับเพื่อน เพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด
จากสถานการณ์นี้ ดนัยภัทรเคยช่วยงานตำรวจมาหลายคดี และเคย
ใช้วาทศิลป์เจรจาต่อรองในสถานการณ์แบบนี้มาหลายครั้งแล้ว เพราะ
ฉะนั้นภาคินจึงไว้ใจदनัยภัทรมาก

दनัยภัทรหันมาหรีตามองเพื่อนด้วยความกังวล ภาคินถือดี
อย่างไรมาบอกว่าธรรารูปเป็นแพน แต่เขาจำต้องสลดความไม่พอใจ
นั้นออกไปก่อน พร้อมกับหันไปต่อรองกับผู้ก่อเหตุอีกครั้ง

“ปล่อยผู้หญิงนะครับ แล้วผมจะให้ในสิ่งที่คุณต้องการ ทุกอย่าง
ที่คุณอยากได้”

“อย่ามาโกหกเลย ฉันไม่เชื่อหรอก” ชายฉกรรจ์ตะโกนตอบ
พร้อมกับทำตาวาวโรจน์ราวกับไม่มีสติใดๆ หลงเหลือแล้ว

“เชื่อเถอะครับ ผมให้จริงๆ ไม่เชื่อดูนี้สิครับ”

คนัยภัทรล้วงกระเป๋าเสื้อต่างก็ออกมา คิวักธนบัตรสีเทาเป็นปึก
ออกมาหมดกระเป๋ แล้วชูขึ้นให้คนร้ายดูชัดๆ เต็มสองตา

“นี่ไงครับเงิน มาเอาสิครับ ถ้าไม่พอ เตียวผมหาให้อีก ผมมีเงิน
เยอะนะครับ ให้ได้ไม่อั้นเลย”

คนัยภัทรเดินเข้าไปหาคนร้ายช้าๆ พร้อมกับหันไปส่งสายตาให้
ภาคินที่อยู่ใกล้ๆ เป็นสัญญาณ ก่อนที่ฝ่ามือหนาจะยื่นเงินปึกใหญ่ให้
คนร้ายด้วยแววตาเจ้าเล่ห์

“ปล่อยเธอไปสิครับ แล้วรับเงินไป เห็นไหมว่าเธอกำลังกลัว”

คนร้ายทำตาลอกแล่ง เหมือนไม่เชื่อใจ แต่เงินเป็นปึกในมือของ
ชายตรงหน้าก็ทำให้เขาเกิดความลังเลใจเป็นอย่างมาก ทว่าก็ยังไม่วาง
ยอมรับข้อเสนออย่างๆ

“ผมเป็นสามีเธอ ยังไงคุณช่วยเห็นใจผมหน่อยได้ไหม คุณมี
ภรรยา มีลูก หรือเปล่า ช่วยเข้าใจความรู้สึกผมด้วย ผมห่วงเธอ และถ้า
เธอเป็นอะไรไป คุณคิดบ้างไหมว่าผมจะอยู่ยังไง”

คนัยภัทรเกลี้ยกล่อม ค่อยๆ ย่างเท้าเข้าไปใกล้ๆ ทั้งคู่ แล้วจ้อง
มองดวงตากลมโตลั่นระริกของธรรธรา รวากับบอกว่าไม่ต้องกลัว
เพราะเขาจะอยู่ข้างๆ หล่อนเอง

“เมีย...อย่างนั้นหรือ” คนร้ายพึมพำ ดวงตาของเขามีแววเศร้า
สลดลงอย่างเห็นได้ชัดทันที

“ครับ เรามีลูกด้วยกันด้วย แล้วคุณล่ะครับ มีเมียมีลูกหรือเปล่า
เอาเงินนี้ไปใช้กับพวกเขาสิคครับ ซื้อเสื้อผ้าสวยๆ ให้พวกเขาใส่ พา
พวกเขาไปซื้อของอร่อยๆ กิน”

มือเหี่ยวบนหน้ากระด้างของชายฉกรรจ์ลั่นระริก เมื่อถูกถาม
ถึงภรรยาและลูกน้อยที่รอคอยเขากลับไป ทุกคนต้องการอาหาร
ต้องการเงินค่าเทอม ต้องการเงินไปปลดหนี้และจ่ายค่าใช้จ่ายภายในบ้าน
แต่วันนี้เขากลับถูกไล่ให้ออกจากงาน แล้วทุกคนที่บ้านของเขา

จะอยู่กันอย่างไรร

ภาคินส่งสัญญาณให้ตำรวจทุกนายเตรียมตัว เมื่อเห็นว่าคนร้ายกำลังนิ่งและเงียบผิดปกติ พร้อมกับอ้อมไปด้านหลังคนร้าย เพื่อเตรียมจู่โจมช่วยเหลือตัวประกันออกมา

“ปล่อยภรรยาผมเถอะครับ ผมขอร้อง เอาเงินนี้ไป แล้วไปใช้ชีวิตของคุณนะครับ”

दनัยภัทรก้าวไปใกล้ๆ กว่าเดิม ก่อนจะยื่นเงินในมือให้อีกฝ่ายรับ ขณะที่สายตาของเขาจ้องไปยังมีดปลายแหลมไม่วางตา หากไ้บ่านี่สติแตกขยับมีดเมื่อไร เขาก็ยังสามารถช่วยภรรยารอดได้อย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้

ฝ่ามือหยาบกร้านยื่นออกมารับเงินอย่างช้าๆ ท่ามกลางสายตาลุ้นๆ ของภาคินที่จ้องรอจังหวะด้านหลังอยู่ก่อนแล้ว ภาคินเข้าซาร์จไปที่ร่างของคนร้ายทันที ในขณะที่दनัยภัทรเองก็ปรี่เข้าไปคว่าภรรยารอดออกมาด้วยความเร็วเท่ากัน

“กรี๊ด...”

ภรรยาราวีตร้องด้วยความตกใจ หลังจากจู่ๆ ก็ถูกกระชากเข้าไปหาอ้อมกอดแข็งแกร่งของदनัยภัทรเต็มแรง ในขณะที่คนร้ายถูกภาคินล็อกแขนเอาไว้ ตำรวจหลายคนเข้ามาช่วยกันควบคุมตัวคนร้าย เมื่อเห็นว่าผู้ก่อเหตุต่อสู้และขัดขืน แต่ในที่สุดตำรวจก็สามารถควบคุมตัวคนร้ายเอาไว้ได้

“ภรรยาราวี ปลอดภัยไหมครับ”

เสียงกระซิบผ่านใบหูเจ้าของอ้อมกอด ทำให้ภรรยาราวีเงยหน้าจากอกแกร่งเพื่อบมองหน้าเขา วินาทีเฉียดตายทำให้หล่อนมีนงงและพูดอะไรไม่ออกชั่วขณะเลยทีเดียว ใจมันหวิวๆ คล้ายกับกำลังจะหมดเรี่ยวแรง

“ตอบผมภรรยาราวี คุณโอเคใช่ไหมครับ” ดนัยภัทรอยากจะบ้า

แววตาของธรรธราดูเลือนลอยราวกับคนไม่มีสติ จนเขาต้องเลื่อนฝ่ามือขึ้นไปตบแก้มสาวแผ่วเบาเพื่อให้หล่อนได้สติเสียที

“คุณदनัยภัทร...” ธรรธราเปล่งเสียงเรียกเขาแผ่วเบา ก่อนที่หล่อนจะหมดแรงและทรุดฮวบลงไปอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ดนัยภัทรแทบจะคว่ำร่างหล่อนเอาไว้ไม่ทัน

“ธรรธรา!” ชายหนุ่มอุทานด้วยความตกใจ ตัดสินใจชันอุ้มร่างหล่อนขึ้นมาไว้ในอ้อมแขนอย่างรวดเร็ว พร้อมกับรีบพาไปยังรถที่จอดไว้ทันที

“ฉันทับให้”

จู่ๆ ภาคินก็โผล่เข้ามาพร้อมกับอาสาทำหน้าที่ขับรถ เนื่องจากรถพยาบาลที่โทรศัพท์เรียกก่อนหน้านี้ยังเดินทางมาไม่ถึง ดนัยภัทรพยักหน้า แล้วพาร่างของธรรธราไปที่เบาะหลัง โดยมีเขาคอยประคองร่างหล่อนเอาไว้แบบตลอดเวลา

“ไม่เคลียร์งานแวก่อนล่ะไอ้คิน” ดนัยภัทรอดถามขึ้นมาไม่ได้

“ไม่เป็นไร เขาเคลียร์กันได้อยู่แล้ว ของแค้นนี้เอง” ภาคินบอกอย่างไม่ยี่หระ ก่อนจะมองร่างไร้สติของธรรธราผ่านกระจกมองหลังแล้วยิ้ม

“คุณน่าจะแค่ตกใจจนสลบไป ไม่น่าจะเป็นอะไรมากหรอก คุณทนายदनัยภัทร ไม่ต้องทำหน้าเหมือนจะตายก็ได้”

“ไอ้คิน!” ดนัยภัทรเงยหน้าขึ้นมา เรียกเพื่อนสนิทด้วยน้ำเสียงเอาเรื่อง ทว่าอีกฝ่ายกลับยิ้มและทำหน้าระรื่นจนदनัยภัทรอยากหาอะไรเหวี่ยงปากนก

“อะไร...ฉันก็พูดตามที่เห็น” ภาคินขับรถไปยิ้มไป ดูเหมือนว่าทนายหนุ่มจะยังไม่รู้ตัวสินะ ว่าออกอาการเป็นห่วงคุณนักเขียนที่กำลังอิงแอบแนบชิดตัวเองมากมาแค่ไหน

“ฉันยังไม่ได้ชำระความกับแกเลยนะ เรื่องที่บอกว่าคุณน้ำเป็น

แฟนแก” ดนัยภัทรหันไปหาเรื่องเพื่อนหนุ่ม ซึ่งอีกฝ่ายก็ได้แต่หัวเราะชอบใจ

“ฉันไม่อยากให้แกเครียดไง กลัวว่าแกจะห่วงคุณน้ำมากไปจนทำให้เสียเรื่อง”

“ทำอย่างกับไม่เชื่อมือฉันอย่างนั้นแหละ” ดนัยภัทรบ่นอุบ

“เออ...รู้แล้วว่าแกมันหลอกล่อคนเก่งไอ้คุณนาย แต่ฉันกลัวว่าหน้าสวยๆ ของคุณนักเขียนจะทำให้แกขาดสตินะสิวะ ถึงได้พูดออกไปอย่างนั้น” ภาคินหัวเราะ นอกจากดนัยภัทรจะห่วงธารารามากแล้ว ยังจะมีอาการ ‘หวง’ ปนอยู่ด้วยสินะ

“อย่ามาพูดมั่วๆ ขึ้นป्लอยให้หล่อนเป็นอะไรไป ยายด้าก็เอาฉันตายพอดีสิ” ดนัยภัทรยกน้องสาวขึ้นมาอ้า พร้อมกับแก้งทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้

“เหรอ...จะเชื่อดีมั๊ยเนี่ย” ภาคินแก้งว่า ก่อนจะเลี้ยวรถเข้าไปในโรงพยาบาลเมื่อถึงจุดหมาย

“ช่วยอุ้มให้เอาไหม” ภาคินแก้งถาม ทั้งที่รู้ว่าดนัยภัทรไม่มีทางส่งคนในอ้อมแขนให้เขาอยู่แล้ว

“ไม่ต้อง ฉันอุ้มไหวหรอกน่า” ดนัยภัทรปฏิเสธทันที พร้อมกับรีบพาธารารเข้าไปในห้องฉุกเฉิน ซึ่งมีพยาบาลออกมาให้ความสะดวกอย่างรวดเร็ว

“บ๊ะ! หวงจริง” ภาคินบ่นอุบ ก่อนจะรีบเดินตามทั้งคู่เข้าไปด้วยความเป็นห่วงไม่แพ้กัน

“แต่ซ็อกแล้วก็หมดสติไปเท่านั้นละ ไม่มีอะไรร้ายแรง จะมีก็แค่รอยฟกช้ำดำเขียวนิดหน่อย” คุณหมอสาวบอกอาการของคนไข้ให้ชายหนุ่มที่ตัวเองรู้จักมานานได้รับทราบ ก่อนจะแอบพินิจพิจารณาใบหน้าคนไข้สาว แล้วหันไปมองหน้าชายหนุ่มอีกครั้งด้วยความสงสัย

ผู้หญิงคนนี้หรือเปล่าล่ะ ที่มีข่าวลือออกมาว่าเป็นคนรักของ ดนัยภัทรซึ่งมาจากกรุงเทพฯ หมอเพียงฟ้าแอบวิเคราะห์ในใจ เพราะ ว่าเธอยังไม่เคยเห็นผู้หญิงคนนี้ที่ไหนมาก่อนแน่

“ขอบคุณครับหมอฟ้า” ดนัยภัทรหันมากล่าว แล้วหันกลับไป มองใบหน้าซีดเผือดของธรรธราอย่างไม่ละสายตามตามเดิม จนหมอ เพียงฟ้าอดสงสัยไม่ได้

“เธอ...เป็นใครหรือคะภัทร” หมอเพียงฟ้าอดถามขึ้นมาไม่ได้ อย่างไม่เสียเธอก็สนิทสนมกับดนัยภัทรมานาน แถมยังเป็นหนึ่งใน ตัวเต็งที่ผู้คนให้ความเห็นว่าเหมาะสมกับทนายหนุ่มอย่างดนัยภัทร มากกว่าใคร

“แฟนนายภัทรไงครับคุณหมอ”

ภาคินที่เดินถือกระเป๋าเป้ของธรรธราเข้ามาเป็นคนตอบเสียเอง ก่อนจะยื่นกระเป๋าของธรรธราให้เพื่อนหนุ่ม แล้วหันมายิ้มให้คุณหมอ หน้าใส ที่เป็นหนึ่งในชมรมคนรักดนัยภัทร

หมอเพียงฟ้าทำหน้าตกใจ หมายความว่าข่าวลือที่ออกมาก็เป็นเรื่องจริงอย่างนั้นสิ ไม่จริงหรือ...เธอไม่เชื่อ ผู้หญิงคนนี้ไม่เห็นจะ สะสวยตรงไหนเลย ดนัยภัทรไม่มีทางไปชอบจนคบมาเป็นแฟนกันแน่ แต่...ดนัยภัทรก็ไม่เห็นปฏิเสธอะไรออกมาเลยนี่นา

“ให้กลับบ้านวันนี้ได้เลยใช่ไหมครับหมอฟ้า” จู่ๆ ดนัยภัทรก็ถามขึ้นมา

หมอเพียงฟ้าหลบสายตาเยาะเย้ยของหมวดภาคิน แล้วหันมา ตอบดนัยภัทรเสียงหวาน

“ค่ะ พี่นาก็กลับบ้านได้เลย ฟ้าจัดยาให้แล้ว แต่ฟ้าว่าตอนนี้ พวกคุณออกไปรอกันข้างนอกดีกว่าไหมคะ คนไข้จะได้พักให้สบาย ด้วย”

“ดีเหมือนกัน ออกไปก่อนเถอะนายภัทร ฉันมีเรื่องคดีจะคุยกับ

แก้ด้วย” ภาคินหันมาบอกเพื่อนที่นั่งข้างเตียง ส่งผลให้दनัยภัทรจำต้องลุกจากเก้าอี้ด้วยสีหน้าที่ไม่ค่อยเต็มใจนัก

“ฝากด้วยนะครับหมอฟ้า” ดนัยภัทรหันมาบอกคุณหมอสาว

“คะ เอาไว้ถ้าเธอรู้สึกตัว แล้วฟ้าจะเรียกนะคะ” หมอเพียงฟ้ารับปากด้วยรอยยิ้มหวาน ก่อนจะหันมากอดอกแล้วมองร่างที่ไร้สติของธรรธราด้วยความรู้สึกวิเศษยา ที่ผู้หญิงคนนี้สามารถทำให้ผู้ชายอย่างदनัยภัทรเป็นห่วงโดยไม่ละสายตาได้

หมอเพียงฟ้าแอบชื่นชมदनัยภัทรมานาน และเชื่อว่าเขาก็ชื่นชอบเธอเหมือนกัน เพราะทั้งคู่มักจะออกงานคู่ด้วยกันเสมอ จนใครๆ ต่างลงความเห็นว่เธอคนนี้ละ ที่เหมาะสมกับदनัยภัทรมากที่สุด

แล้วผู้หญิงคนนี้มาจากไหน หมอเพียงฟ้าคิดอย่างขุ่นเคืองใจ ก่อนจะสลัดความคิดนี้ออกไปชั่วคราว เมื่อเห็นร่างบนเตียงกำลังขยับตัวเบาๆ และลืมตาขึ้นช้าๆ ในเวลาต่อมา

“ฟื้นแล้วหรือคะ” หมอเพียงฟ้าเดินเข้าไปหาใกล้ๆ พร้อมกับยิ้มให้ธรรธราอย่างเป็นมิตร ในขณะที่ธรรธรากลับมองหน้าเธองงๆ

“คุณตกใจจนหมดสติไปคะ ภัทรก็เลยพาคุณมาที่โรงพยาบาลนี่”

ธรรธราพยักหน้าเข้าใจ แล้วมองไปรอบๆ ห้องเพื่อมองหาदनัยภัทร จำได้ว่าหล่อนตกใจมากตอนเกิดเรื่อง และदनัยภัทรก็เข้ามาช่วยหล่อนเอาไว้ได้ทัน แต่ว่า...หลังจากนั้นหล่อนก็ทำอะไรไม่ได้อีกเลย

“เออ...คุณदनัยภัทรอยู่ไหนคะ”

หมอเพียงฟ้าทำหน้าตึง ที่หญิงสาวฟื้นขึ้นมาก็ถามหาदनัยภัทรทันที ทว่าด้วยหน้าที่ทำให้เธอไม่อาจแสดงอาการมากไปกว่าการนิ่งเฉย

“อยู่ข้างนอกคะ กำลังคุยธุระอยู่กับหมวดภาคิน ว่าแต่คุณ...โอเคแล้วใช่ไหมคะ”

“ฉันไม่เป็นไรค่ะ ขอขอบคุณคุณหมอมามากนะคะ” ธารารากล่าว ก่อนจะลอบอ่านชื่ออีกฝ่ายจากป้ายชื่อที่ติดเอาไว้บนอกเสื้อกาวนสีขาวย สะอาดตา

“ไม่ต้องขอบคุณหรอกค่ะ มันเป็นหน้าที่ของหมออยู่แล้ว อีกอย่างคุณก็เป็นเพื่อนของภัทรด้วย หมอยังต้องดูแลดีเป็นพิเศษเลยล่ะค่ะ”

หมอคนนี้พูดแปลกๆ ธาราราแอบคิดในใจ หรือว่าหมอแสนสวยคนนี้จะเป็นหนึ่งในชมรมคนรักदनัยภัทรอีกคนหรือเปล่านะ เหมือนดาวิศจะเคยกล่าวถึงด้วย

“ว่าแต่คุณ มาทำอะไรที่เชียงใหม่หรือคะ” คุณหมอสาวเริ่มซักถาม

“เอ่อ...ฉันมาทำงานค่ะ เลยขอมาพักกับคุณदनัยภัทรชั่วคราว เพราะรู้จักกับน้องสาวของเธอ อีกเดี๋ยวก็กลับไปแล้วล่ะค่ะ”

แค่รู้จักกับน้องสาวอย่างนั้นหรือ หมอเพียงพ่ายิ้มอย่างดีใจ อย่างนี้ก็ไม่ได้เป็นแฟนกันสิ อีกเดี๋ยวก็จะกลับแล้วด้วย ค่อยยังช้า... คิดว่าจะต้องเสียदनัยภัทรไปจริงๆ แล้วเสียอีก

“อ้อ...อย่างนี้เองหรือคะ” งั้นขาลือที่ว่าภัทรพาแฟนมาอยู่ด้วย ก็ไม่จริงสินะคะ หมอก็ว่าอยู่แล้วเชื่อว่ามันคงเป็นไปได้อย่างแน่นอน ภัทรเขารักความใสสะอาดตาย คงไม่ยอมมีแฟนง่ายๆ หรือคะ” หมอเพียงพ่ายุติไปยิ้มไป รู้สึกยินดีที่รู้ว่าธาราราไม่ใช่แฟนของदनัยภัทรจริงๆ

ธาราราลอบถอนหายใจ นี่ก็อยู่แล้วเชื่อว่ามันต้องมีอะไรในกอไผ่แน่ๆ เพราะคุณหมอคนนี้มองหล่อนแปลกๆ ตั้งแต่แรก พอรู้ว่าหล่อนไม่ใช่แฟน ก็ยิ้มแป้นออกมาเลยทีเดียวยิ้ม

“อยู่ด้วยกันสองต่อสองคงจะอึดอัดน่าดูสินะคะ เอาอย่างนี้ไหม หมอมีเพื่อนอยู่แถวนี้ เขามีรีสอร์ทและที่พักสวยๆ ให้เช่าด้วยนะค่ะ ถ้า

คุณสนใจก็บอกหมอมาได้ หมอว่าชายหญิงอยู่ด้วยกันสองต่อสอง โดยไม่ใช่แฟนกัน ยังไงมันก็ดูไม่เหมาะะ ภัทรเขาก็มีหน้าที่การงาน มีหน้ามีตาออกชนาคนี่ หมอว่าอย่าให้เขาต้องมีคำครหาเลยล่ะ คุณ เห็นด้วยกับหมอไหมคะ”

ธาราราวอยากจะทำตาย นอกจากหมอคนนี้แล้วยังมีอีกไหม นะ นี่หล่อนจะต้องมาปวดหัวกับสาว ๆ ของเขาไม่วินแต่ละวันเลยหรือ ทำไมคนอย่างด้นัยภัทรถึงเป็นที่ต้องการของสาว ๆ ได้ถึงเพียงนั้นะ

แต่ให้ตายเถอะ คนไหน ๆ ก็ไม่ร้ายกาจเท่ากับคุณหมอคนนี้เลย สักคน ปากยิ้มแต่ตานี้จิกอย่างกับหล่อนจะไปแย่งชิงด้นัยภัทรมา อย่างนั้นแหละ เฮ้อ...เป็นลมอีกสักรอบดีไหมธาราราว

4

เป็นห่วงเป็นใย

“ปล่อยฉันลงได้แล้วค่ะ ไม่ต้องอุ้มแล้ว” ธารธาราบอกอย่างแสนอาย

दनัยภัทรไม่ยอมให้หล่อนเดินเองตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาลมาแล้ว แถมพอมมาถึงคอนโด เขาก็ยังดื้อแพ่งที่จะอุ้มหล่อนขึ้นลิฟต์ โดยไม่สนใจสายตาของใครแม้สักคนเดียว

“ผมจะไปส่งให้ถึงเตียง” ดนัยภัทรบอกด้วยน้ำเสียงจริงจัง ก่อนจะพาหล่อนก้าวเข้ามาในห้อง แล้วอุ้มไปยังเตียงนอนของหล่อนในเวลาต่อมา

“ฉันก็บอกแล้วว่าเดินเองได้ ไม่ได้เป็นอะไรมากสักหน่อยนี่คะ” ธารธาราบ่นอุบหลังจากเขาวางหล่อนลงบนเตียง รวากับกัลวร้างกาย หล่อนจะแตกหักเสียอย่างนั้น

“ผมก็อุ้มได้ ไม่ได้หนักหนาอะไรเสียหน่อย” ดนัยภัทรบอกอย่างหงุดหงิดเช่นกัน ก่อนจะหันไปแตะหลังมือกับหน้าผากมนเกลี้ยงเกล้าของหล่อน แล้วทำหน้าครุ่นคิด

“ตัวรุ่มๆ หมอฟ้าบอกว่าถ้าตัวร้อนให้รีบกินยาลดไข้เลย” พุดจบदनัยภัทรก็เดินออกจากห้องทันที ท่ามกลางสายตาขุ่นงาของคนที่นั่งเอนหลังกับหมอนใบโตบนเตียงเป็นอย่างมาก

อะไรของเขา...ธรรมาสงฆ์ แต่ก็รู้สึกขอบคุณเขาอยู่ไม่น้อย
ที่ทำทุกอย่างให้หล่อนโดยไม่ต้องร้องขอหรือให้วืวาน นับว่าदनัยภัทร
ก็เป็นสุภาพบุรุษคนหนึ่งเหมือนกัน

दनัยภัทรกลับมาอีกครั้งพร้อมกับยาและน้ำ ก่อนจะบังคับให้
ธรรมาภินยาด้วยสีหน้าจริงจังจนหล่อนไม่กล้าขัด จำต้องรับยามากิน
แต่โดยดี โดยไม่กล้าต่อล้อต่อเถียงอีก

“นอนพักไปก่อนนะคุณ เดี่ยวผมไปทำข้าวต้มให้ เสร็จแล้วจะ
มาปลุก”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ลำบากเปล่าๆ ฉันไม่เป็นอะไรมาก แล้วก็ไม
หิวด้วย”

“อวดดี สั่งให้นอนพักก็นอนไปสิ ผู้หญิงอะไรต่อต้านจริงๆ บอก
แล้วจะไปไหนมาไหนให้รอผมก่อน นี่ทะเลาะๆ ไปไหนคนเดียวจนเกิด
เรื่องเลยเห็นไหม”

ธรรมาชักสีหน้าไม่พอใจทันที หล่อนใช้เด็กอายุสิบเจ็ดสิบแปด
เสียเมื่อไรละ ที่จะไปไหนมาไหนต้องรายงานเขาตลอด หรือไม่ก็ต้อง
มานั่งฟังเขาให้เป็นภาระ นี่หล่อนสามสิบกว่าแล้วนะ ยังจะต้องให้
รายงานเขาเหมือนรายงานผู้ปกครองอีกอย่างนั้นหรือ

“ขอโทษค่ะ ที่ฉันทำให้คุณต้องยุ่งยากลำบากไปด้วย” ธรรมา
บอกด้วยใบหน้าเรียบนิ่ง

“ช่างมันเถอะ แต่ต่อไปถ้าคุณจะไปไหนต้องรอผมก่อนได้ไหม”

คำขอร้องของเขาดูเหมือนจะกลายเป็นคำสั่งเสียมากกว่า เพราะ
ตอนนี้ธรรมากำลังโกรธจนไม่สามารถวิเคราะห์หรือแยกแยะเจตนา
ของคนพูดได้แล้ว

“ฉันจะไม่รบกวนคุณอีกแล้วค่ะ พรุ่งนี้ฉันจะย้ายออกจากที่นี่
แล้วไปอยู่ที่อื่น จะไม่สร้างความลำบากใจให้คุณอีก และก็ไม่ต้องห่วง
นะคะว่าน้องด้าจะมาตำหนิคุณ เพราะว่าฉันจะอธิบายให้แกเข้าใจเอง”

ธรรมาบอกด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยว ความจริงหล่อนไม่สมควรจะมาพักกับเขาตั้งแต่แรกแล้ว ทั้งที่รู้ว่าจะต้องมีปัญหาตามมา แต่ธรรมาก็ยังแอบหวังว่าเขากับหล่อนจะเข้ากันได้

หล่อนคิดผิด และदनัยภัทรเป็นผู้ชายที่อันตรายเกินไป ไม่ว่าจะเป็นคำพูดที่ร้ายกาจฟังไม่เข้าหูของเขา และเสนออันเหลือร้ายที่ทำให้หล่อนต้องมาพลอยโดนคู่ควงของเขาเกลียดไปด้วย

“นี่สมองไปกับไอ้คนที่เอามิดจีคอกเมื่อตอนบายไปหมดแล้วหรือไง ถึงได้พูดอะไรบ้าๆ แบบนี้”

อิตาบ้า! นี่เขากำลังด่าหล่อนว่าไม่มีสมองอย่างนั้นหรือ

“หยุดคิดอะไรไร้สาระได้แล้วธรรมา”

“ไร้สาระอะไร ก็ฉันไม่อยากจะสร้างความวุ่นวายให้คุณนี่ หมอเพียงฟ้าก็จะได้ไม่ต้องมานั่งหึงฉันกับคุณด้วย”

หือ...หมอเพียงฟ้าอย่างนั้นหรือ หมอเพียงฟ้าเกี่ยวอะไรกับเรื่องนี้ด้วย ดนัยภัทรขมวดคิ้วทันที พร้อมกับจ้องคนบนเตียงด้วยความสงสัย

“หมอเกี่ยวอะไร” ดนัยภัทรหรีตามองหล่อนเหมือนจับผิด

ธรรมาหลบตาเขาทันที จะบอกดีไหมว่าหมอเพียงฟ้าพูดอะไรกับหล่อนบ้าง แต่ก็ช่างเถอะ ถึงหล่อนไม่พูด ดนัยภัทรก็น่าจะรู้อยู่แล้วว่าอะไรเป็นอะไร

“ช่างเถอะค่ะ แต่ฉันเห็นด้วยกับเธอนะคะ ชายหญิงที่ไม่ได้เป็นอะไรกัน จะมาใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันแบบนี้ไม่ได้ ก่อนหน้านี้อันคิดน้อยไปเลยทำให้คุณต้องมาพลอยมีปัญหาไปด้วย”

“เราจะไม่ได้เป็นอะไรกันได้อย่างไรล่ะธรรมา ในเมื่อตอนนี้อย่างไรๆ เขาก็คิดว่าเราเป็นผัวเมียกันแล้วทั้งนั้น และที่ผมปล่อยให้คนเข้าใจไปอย่างนั้น ก็เพราะว่าไม่อยากให้ใครเข้ามาวุ่นวายกับชีวิตผม นี่ผมคิดว่าผมเคยบอกให้คุณเข้าใจไปแล้วนะ”

ดัชนีภัทรบอกร้อยอย่างชื่นใจ

“ขอโทษค่ะ” ธารธาราบอกออกมาในที่สุด ก่อนจะก้มหน้างุด
ไม่กล้าสบตาเขา

“บอกแล้วว่าช่างมัน แต่คราวหน้าอย่าทำแบบนี้อีกนะคุณ”

“ค่ะ” ธารธาราไม่รู้จะตอบอะไรได้มากกว่านี้

“แล้วก็อย่าคิดเองเออเอง สงสัยอะไรให้ถามผมก่อน”

“คะ” หล่อนตอบเขาคำเดิม และยังไม้กล้าเงยหน้าขึ้นมาเช่นเดิม

“เป็นอะไรถึงก้มหน้าก้มตา หรือว่าไม่สบายตรงไหนขึ้นมาอีก”

ดนัยภัทรดอนหายใจ ก่อนจะขยับเข้าไปใกล้ๆ เตี้ยงแล้วมอง
 ล้อมรอบไปตามเนื้อตามตัวหล่อน พร้อมกับสับถอกออกมาอย่างหัวเสีย
 เมื่อเห็นว่ามียอยข้าบริเวณลำคอของหล่อน

“เจ็บไหม” ชายหนุ่มถามด้วยน้ำเสียงอ่อนลง ก่อนจะถือนิ้วแตะ
แต่ปลายนิ้วลงบนต้นคอของคนที่เขาแต่งงานกันหน้าก้มตาด้วยความ
รู้สึกเห็นใจ

“ไม่เป็นไรคะ เดี่ยวทายาทที่หมอบอกให้ก็หายแล้ว” อารธราเงยหน้าขึ้นมาบอกเขาด้วยแวตาดูขึ้นตระหนก เมื่อรู้สึกว่ามีสัมผัสของเขาทำให้หล่อนใจเต้นแรงเกินไป

“เดี๋ยวผมทำให้” ว่าแล้วชายหนุ่มก็หันซ้ายหันขวา หยิบถุงยาของหล่อนมารื้อหายาที่ว่าทันที และหลังจากนั้นก็บรรจงป้ายมาที่ลำคอคนเจ็บอย่างรวดเร็ว ก่อนจะค่อยๆ เกยและคลึงเบาๆ ด้วยสัมผัสอ่อนโยน

ธารธารานึงนึ่งไม่กล้าขยับ ไม่คิดว่าจู่ๆ คนขี้นบอย่างดน้อยภัทร
จะกล้าทำอะไรให้หล่อนแบบนี้ แต่ว่า...สัมผัสจากปลายนิ้วของเขาที่
กำลังลูบไล้เอวบนลำคอของหล่อนนั้น ช่างให้ความรู้สึกตื่นตื้นอย่าง
บอกไม่ถูกเลยทีเดียว

“ตอนนายคินโทร. มาบอกว่าเป็นคุณ ผมนี้ห่วงคุณแทบแย่เลย
รู้ไหม คราวหลังอย่าไปไหนมาไหนคนเดียวอีกเลยนะธรรธรา นิ่ง
ทำงานอยู่ในห้องก็ได้ วันหยุดเสาร์อาทิตย์ก็ค่อยออกไป เดี่ยวผมจะไป
เป็นเพื่อนคุณเอง”

ลั้ง บ่น หรือขอร้องกันแน่นะ ธรรธราไม่เข้าใจคำพูดของเขา
เลย แต่ยอมรับว่าเหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้หล่อนตกใจมาก ทั้งตกใจ
ทั้งหวาดกลัว จนเรียกได้ว่าเซ็ดที่จะต้องออกไปไหนคนเดียวได้สัปดาห์
เลยละ

“ไม่ยากรบกวนคุณค่ะ มันจะทำให้คุณลำบากไปเปล่าๆ”

“ดื้ออีกแล้ว” ดนัยภัทรเอ็ดหล่อนเสียงสูง

“ก็ฉัน...”

ยังไม่ทันที่ธรรธราจะเถียง เสียงโทรศัพท์มือถือของหล่อนก็ดัง
ขัดจังหวะเสียก่อน ดนัยภัทรมือไวคว้ามั่นขึ้นมาก่อนที่หล่อนจะหยิบ
พร้อมกับยิ้มเมื่อสายที่โทรศัพท์เข้าเป็นของดาวิดา

“ห้ามดูนะคะ เามาให้ฉันเดี๋ยวนี้”

ธรรธราถลาไปแย่งโทรศัพท์มือถือจากเขาทันที ใบหน้าหล่อน
ซีดเผือดราวกับเห็นผีอย่างไรรายางนั้น สร้างความงุนงงให้ดนัยภัทร
เป็นอย่างมาก

“ยายดำโทร. มา เดี่ยวผมรับเอง”

“ไม่ค่ะ อย่า เามาเดี๋ยวนี้แหละคะ” ธรรธราพยายามแย่งคืน
ทว่าดนัยภัทรไม่ยอม เนื่องจากสงสัยว่าหล่อนเป็นอะไรไป ถึงตกใจและ
หวาดกลัวขนาดนั้น

“ในนี้มีอะไร” ดนัยภัทรถามพร้อมมองอย่างระแวง

“มะ...ไม่มีค่ะ ขอคืนเถอะนะคะ” ธรรธราแย่งโทรศัพท์มือถือ
กลับมาจนได้ หล่อนถอนหายใจอย่างโล่งอก ในขณะที่ดนัยภัทรกลับ
เหลือบตามองมาที่หล่อนอย่างจับพิรุณ

“แค่นี้ทำเป็นหวงไปได้” ดนัยภัทรแกล้งบน ทั้งที่ในใจนั้นเต็มไปด้วยความอยากรู้มากมาย ว่าในโทรศัพท์มือถือของหล่อนมีอะไรกันแน่ เจ้าหล่อนถึงได้หวงนักหวงหนา

“ขอโทษค่ะ คือฉันไม่ชอบให้ใครมายุ่งกับมือถือ” ธารธราอธิบาย ในขณะที่ดาวิศาวางสายไปแล้วเนื่องจากไม่มีคนรับเสียนาน

“ครับ ขอโทษนะครับที่วุ่นวาย เอาเป็นว่าคุณพักผ่อนไปนะครับ เดี่ยวผมจะไปหาอะไรให้รองท้องก่อนนอน” ดนัยภัทรพูดจบก็ขอตัวออกไปทันที ท่ามกลางความโล่งอกของธารธราเป็นอย่างมาก

“เกือบไปแล้วยัยน้ำ” หญิงสาวพึมพำ ก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูแล้วถอนหายใจ หล่อนควรเก็บโทรศัพท์มือถือให้ไกลจากดนัยภัทรมากกว่านี้ ไม่อย่างนั้นหล่อนอาจเสียใจไปตลอดชีวิตก็ได้ ดนัยภัทรก็มีมือไวเหลือเกิน หล่อนไม่ได้เจ็บจนใช้มือไม่ได้เสียหน่อย

“อะไรกันคะ” ธารธราถามด้วยความงุนงง เมื่อเห็นดนัยภัทรหยิบโน้ตบุ๊กส่วนตัวของเขาเข้ามาในห้องของหล่อน แล้ววางที่โต๊ะทำงาน ตามมาติดๆ ด้วยผ้าห่มและหมอนใบโต

“คุณไม่สบาย ยายด้าบอกว่าให้ผมดูแลคุณดีๆ ไม่งั้นจะขึ้นมาจัดการผมถึงนี่ ขอหาปลั๊กให้เกะเรื่องร้ายๆ กับคุณ”

ชายหนุ่มบอกเหตุผล ก่อนจะก้มลงปูที่นอนข้างๆ เติ่งของหล่อนอย่างรวดเร็ว โดยไม่สนว่าเจ้าของห้องจะนั่งจ้องเขาด้วยความตกใจแค่ไหน

“อย่าลำบากเลยคะ ฉันไม่ได้เป็นอะไรร้ายแรงเสียหน่อย ฉันดูแลตัวเองได้ คุณต้องทำงานด้วยนี่คะ”

“ผมนั่งทำในระหว่างที่เฝ้าคุณได้ คุณนอนพักเถอะ ไม่ต้องสนใจว่ามีผมอยู่ในนี้ด้วย”

ใครมันจะไปหลับลงกันล่ะ ธารธราคิดในใจ เกิดมาไม่เคยมี

ใครต้องมานั่งเฝ้าหล่อนแบบนี้เลย อีกทั้งदनัยภัทรก็เป็นผู้ชายที่หล่อน
เพิ่งรู้จักได้ไม่นาน จะให้หล่อนทำเหมือนสนิทสนมกันถึงขนาดนอน
ร่วมห้องก็เกินไปหน่อย

“แต่ว่าฉัน...” ธารธารารู้สึกไม่สบายใจ

“นอนไป ผมจะทำงานแล้ว” ดนัยภัทรหันมาเอ็ดหล่อน พร้อม
กับมองด้วยสายตาทะเยอเยอในที

ธารธาราจำต้องล้มตัวนอนลงตามคำสั่ง หล่อนพลิกตัวหันหลัง
ให้แล้วแอบบ่นเขาอยู่ในใจ ที่เขาเอาแต่บังคับหล่อนไปเสียทุกอย่าง
โดยที่หล่อนเองก็ไม่กล้าขัดคำสั่งเขาเสียด้วย

दनัยภัทรยิ้มเมื่อเห็นอาการไม่พอใจของหล่อน ก่อนจะหันมา
สนใจงานของตัวเองที่ยังค้างอีกมาก ความจริงมันก็ไม่ใช่งานด่วน
อะไรหรอก แต่ที่ต้องหอบมาทำด้วยก็เพราะกลัวหล่อนจะขัดเคืองที่มีคน
มานอนเฝ้า เขาถึงได้เอางานมาบังหน้าเพื่อคลายความขัดเคืองนั้น

दनัยภัทรหันไปมองคนบนเตียงหลังจากนั่งทำงานเงียบๆ มาได้
สักชั่วโง่ เขาปิดแขนและขาแล้วลุกจากเก้าอี้ เดินมาหาหล่อนที่เตียง
พร้อมกับชะโงกมองใบหน้าของคนหลับใหลๆ แล้วผลอยยิ้มออกมาโดย
ไม่รู้ตัว

ไหน...ขอวัดอุณหภูมิร่างกายหน่อย ชายหนุ่มแอบกังวลว่าจะ
เป็นไข้ เขาแตะหลังมือที่หน้าผากของคนหลับทันที ก่อนจะทำหน้าที่
ตกใจเมื่อรับรู้ถึงอุณหภูมิที่ร้อนขึ้นจนผิดปกติของธารธารา

ยุ่งละสิ! ดนัยภัทรสบถด้วยความหงุดหงิดใจ ก่อนจะก้าวออก
จากห้องนอนของธารธาราไปอย่างรวดเร็ว เพื่อหาผ้าชุบน้ำมาเช็ดตัว
ให้หล่อน

ธารธารานอนตัวสั่นอยู่บนเตียง พิษไข้ทำให้หล่อนไม่สามารถ
ลืมตาขึ้นมามองคนที่กำลังทอดตัวลงนั่งบนเตียง แต่ก็ยังรับรู้ได้ว่าเขา
กำลังพูดอะไรสักอย่างกับหล่อน

“คุณน้ำ ขออนุญาตเช็ดตัวก่อนนะครับ”

ธรรมาครางงึมงำในลำคอ ตอนนี้อำคอของหล่อนแห้งผาก รู้สึกปวดระบมไปหมดทั้งตัว ทั้งที่ก่อนหน้านี้ไม่มีที่แหว่งว่าจะเป็นอะไรเลยสักนิด

“คุณदनัยภัทร...”

“ครับ อยู่นิ่งๆ ครับ คุณต้องเช็ดตัวก่อน” ดนัยภัทรใช้ผ้าชุบน้ำที่บิดหมาดๆ เช็ดหน้าและลำคอให้หล่อนอย่างแผ่วเบา ทำไมคนอย่างเขาต้องมาทำอะไรบ้างๆ แบบนี้ก็ไม่รู้สินะ เขาวนถามตัวเองด้วยความขบขัน

เกิดมาไม่เคยดูแลใครแบบนี้เลยให้ตาย ดนัยภัทรส่ายหัวให้ความเมะเมะของตัวเอง ผิวเนื้ออ่อนละมุนที่อยู่ใต้ชุดนอนบางเบาของหล่อนทำให้เขาเสียการควบคุมการเดินของหัวใจไปหลายรอบ แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังต้องทำหน้าที่นี้ให้ลุล่วงให้ได้ ไม่อย่างนั้นแล้วอาการของธรรมาอาจจะแย่ลง

เขาโทรศัพท์ตามหมอเพียงฟ้ามาดูอาการของหล่อนแล้ว และอีกสักพักเธอก็มาถึง แต่ตอนนี้เขาต้องช่วยลดไข้ให้หล่อนก่อน พร้อมกับสังเกตอาการหล่อนไม่ให้คลาดสายตาตามที่หมอเพียงฟ้าแนะนำ

“คุณน้ำเป็นยังไงบ้างครับ” ดนัยภัทรกระซิบถามด้วยความเป็นห่วง

“หนาวค่ะ” เจ้าหล่อนบอกเสียงแหบแห้ง

दनัยภัทรห่มผ้าให้หล่อนทันที แล้วหยิบผ้าห่มของตัวเองที่นำเข้ามาห่มให้อีกผืน พร้อมกับอดที่จะลูบฝ่ามือบนแก้มนุ่มนั้นด้วยความกังวลไม่ได้

“อุ่นขึ้นหรือยังครับ”

ไม่มีเสียงตอบจากเจ้าของริมฝีปากสีซีดนั้น มีเพียงมือเล็กๆ ที่ยกขึ้นมาจับมือเขาแล้วกุมไว้แน่นไม่ยอมปล่อย ดนัยภัทรถอนหายใจ

ออกมาเพราะความสงสาร

“เดี๋ยวหมอกี่มา อดทนอีกนิดนะครับ”

“หนาวค่ะ กอดน้ำหน่อยสิคะ”

หิม...दनัยภัทรครองในลำคอ ผ้าห่มสองผืนไม่ทำให้หล่อนอุ่นขึ้น
ได้เลยอย่างนั้นหรือ

“คุณदनัยภัทรคะ” คนป่วยยังพิมพ์ไม่หยุด

दनัยภัทรถอนหายใจ ก่อนจะตัดสินใจล้มตัวนอนลงข้างๆ หล่อน
แล้วยกแขนโอบรอบตัวหล่อนเอาไว้อย่างถ้อยวิสาสะ แต่แทนที่หล่อนจะ
ผละหนือออกไป ธารธารากลับซุกตัวเข้ามาในอ้อมกอดของเขาน้ำตา
เฉยเลยทีเดียว รวากับว่าร่างใหญ่หนาของเขาคือความอบอุ่นที่หล่อน
ต้องการ

ยายบ๊อง...นี่ป่วยจนสมองเพี้ยนไปแล้วสินะ ถึงได้เต็มใจให้เขา
นอนกอดแบบนี้ ถ้าเป็นเวลาปกติหล่อนคงได้ร้องแหว่ๆ ใส่เขาแน่

“ฟ้าฉิตยาให้เธอแล้วนะคะ อีกสักพักก็น่าจะดีขึ้น”

หมอเพียงฟ้าหันมาบอกชายหนุ่มที่กำลังนั่งหน้าเคียวอยู่
ที่เก้าอี้ข้างๆ ก่อนจะหันไปเก็บอุปกรณ์ทางการแพทย์ของตัวเองลง
กระเป๋า หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจของหมออย่างเธอ

แม้จะฉฉฉาและวิชาธารธารามากมาย ที่ได้ใกล้ชิดกับผู้ชาย
ซึ่งมีเสน่ห์ที่สุดอย่างदनัยภัทร แต่ด้วยจรรยาบรรณของอาชีพที่เธอทำ
ด้วยใจรัก ก็มิอาจทำให้หมอเพียงฟ้าละเลยคนป่วยได้ ต่อให้ดึกดื่น
ค่ำคืนแค่ไหน หมอก็ต้องช่วยคนไข้ให้ถึงที่สุด และในทุกสถานการณ์
ด้วย

“ขอบคุณนะครับหมอฟ้า ที่มาดูแลอาการคุณน้ำให้” ดนัยภัทรหัน
มาขอบคุณเธอด้วยรอยยิ้มหล่อเหมือนเดิม

“ไม่เป็นไรค่ะ มันเป็นหน้าที่ของฟ้าอยู่แล้ว ไม่ต้องห่วงเธอหรอก

นะคะภัทร คุณธารธราไม่ได้อะไรมาก แค่มือการใช้ขึ้นสูงเท่านั้น
หมั่นเช็ดตัวให้บ่อยๆ เดี่ยวก็ดีขึ้นแล้วค่ะ”

“ครับ ผมจะหมั่นเช็ดตัวตามที่หมอฟ้าบอกเลย”

“เอ่อ...จะดีหรือคะภัทร ให้ฟ้าอยู่ช่วยดีไหม” หมอเพียงฟ้าทำท่า
ไม่แน่ใจ เพราะถ้านัยภัทรกับธารธราไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันอย่างที่
ธารธราบอก เธอก็ไม่ควรปล่อยให้ทั้งคู่อยู่ด้วยกัน

“ไม่เป็นไรครับหมอฟ้า ผมดูแลเธอได้ แค่นี้ผมก็รับกวนหมอฟ้า
มากแล้ว ยังไงหมอฟ้ารีบกลับไปพักผ่อนเถอะครับ นี่มันก็ดึกมากแล้ว
ขอบคุณหมอฟ้าอีกครั้งนะคะครับ ที่มาดูอาการคนป่วยให้”

คำพูดของदनัยภัทรทำให้หมอเพียงฟ้าห่อเหี่ยวใจ แต่ก็ไม่กล้า
แสดงออกว่าห่วงเขาไปมากกว่านี้ เธอกับदनัยภัทรยังคงความสัมพันธ์
กันแบบเพื่อนสนิทอยู่ และถึงจะสนิทมากแค่ไหนก็ยังไม่ใช่ในฐานะ
แฟนอยู่ดี

“ทำไมทำหน้าที่แบบนั้นล่ะครับหมอฟ้า” ดนัยภัทรยิ้มขึ้น เมื่อเห็น
หมอเพียงฟ้าทำหน้าแปลกๆ

“ฟ้าว่าชายหญิงอยู่ด้วยกัน เอ่อ...มันจะ...”

“เราเป็นคนรักกันนะคะครับหมอฟ้า ไม่เป็นไรหรอกครับ ถึงตอนนี้
เราจะมีเรื่องทะเลาะกันโกรธกันไปบ้าง จนถึงขั้นคุณน้ำไปบอกใคร
ต่อใครว่าเราไม่มีอะไรกันก็ตาม แต่เราก็ก่อนกันไม่นานหรอกครับ เดี่ยว
เราก็คืนดีกันแล้ว”

“อะไรนะคะ งอนกัน?” หมอเพียงฟ้ามีสีหน้าตกใจ หมายความว่า
ที่ธารธราบอกว่าไม่มีอะไรกับदनัยภัทร ก็เพราะว่าทั้งคู่งอนกันอยู่
อย่างนั้นหรือ

“ครับ เรางอนกันนิดหน่อย แต่ถึงอย่างนั้นคุณน้ำเขาก็น่ารักนะ
ครับ เธอเป็นคนจิตใจดีมาก เป็นคนน่ารัก แถมคุณพ่อคุณแม่ของผม
ก็ชอบเธอมากด้วย”

ร่างที่นอนฟุบหน้าอยู่ข้างเตียงในตอนเช้าตรู่ ทำให้ธรรารารู้สึกตกใจและละอายใจยิ่งนัก ที่ตัวเองเป็นสาเหตุทำให้เขาต้องมารับภาระดูแลหล่อนทั้งคืนแบบนี้

หล่อนจำได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นบ้าง เพียงแต่ไม่มีแรงและกำลังจะอ่อนแอออกมาเท่านั้น หล่อนรู้ว่าหมอเพียงฟ้ามาที่นี่เมื่อคืนเพื่อดูอาการหล่อน รู้ว่าชายหนุ่มที่เอาแต่เฝ้าและดูแลหล่อนตลอดเวลานั้นเป็นคนดูแลไม่ห่างจากเตียงเลยทั้งคืน ทั้งๆ ที่ไม่ใช่ภาระหน้าที่ของเขาสักนิด

“คุณदनัยภัทรคะ” ธรรารู้อะไรที่แขนขาแล้วสะกิดเบาๆ พร้อมกับเรียกชื่อ

दनัยภัทรรู้สึกตัวขึ้นมาทันที พร้อมกับสะดุ้งรีบไปมาเพื่อขับไล่ความง่วงงุนและอดิโรย หลังจากที่ยอดหลับนอนเฝ้าใช้หล่อนทั้งคืน

“ตื่นแล้วหรือครับ” เขาเอ่ยถามด้วยอาการงัวเงีย

“คะ นี่คุณ...เฝ้าฉันทั้งคืนเลยหรือคะ” ธรรารู้สึกผิด หล่อนกลายเป็นภาระให้เขาจนได้สินะ

दनัยภัทรไม่ตอบ แต่กลับลุกขึ้นและชะเงว่ตัวเข้าไปใกล้ๆ แตะหลังมือที่หน้าผากของหล่อนเหมือนที่ชอบทำ ก่อนจะยิ้มอย่างพึงพอใจเมื่อร่างกายของหล่อนกลับมาเป็นปกติแล้ว

“ฉันทายแล้วคะ” ธรรารู้ออกให้เขาสบายใจ เพราะตอนนี้หล่อนรู้สึกสดใสและกระชุ่มกระชวยขึ้นมาก หลังจากที่เหนื่อยและเพลียเพราะพิชใช้จนหมดเรี่ยวแรง

“อวดดี เรื่องนี้ผมตัดสินใจเองครับคุณน้า ว่าคุณหายแล้วหรือว่ายังไม่หาย”

น้ำเสียงและสายตาต่างๆ ของदनัยภัทรทำให้ธรรารู้ออกหน้าหงอยทันที แต่ถึงกระนั้นก็ทำให้คนออกคำสั่งอดที่จะยิ้มออกมาด้วยความ

ขบขันไม่ได้ พอโดนเอ็ดเข้าหน่อยก็ทำหน้าเศร้าทันทีเลยนะแม่ตัวดี ให้มันอยู่ในโอวาทอย่างนี้ตลอดไปเสียก็ดีกว่า

“จริงสิคะ คุณต้องไปทำงานนี่” ธารารายเอ่ยขึ้นเหมือนนึกได้ก่อนจะหันไปมองนาฬิกาที่หัวเตียง และก็พบว่ามันเป็นเวลาเกือบสองโมงเช้าเข้าไปแล้ว

“ไม่เป็นไร ผมเข้าไปสายหน่อยก็ได้ ว่าแต่คุณเออะ ดีขึ้นแล้วใช่ไหม ยังเจ็บยังปวดตรงไหนอยู่หรือเปล่า”

“ไม่แล้วค่ะ ฉันหายแล้ว ไม่เชื่อเดี๋ยวจะพิสูจน์ให้คุณ”

ด้วยความที่ไม่อยากให้อีกฝ่ายกังวลกับอาการป่วย ธารารายจึงกระโดดลงจากเตียงนอนอย่างรวดเร็ว เพื่อแสดงให้เห็นนัยภัทรเห็นว่าหล่อนสบายดีแล้ว แต่ด้วยความที่หล่อนรีบร้อนจนเกินไป บวกกับร่างกายเพิ่งฟื้นจากพิษไข้ ทำให้หล่อนรู้สึกตัวเบาโหวงจนเสียหลักเซซ้ายเซขวา และทำท่าจะล้มลงดีๆ ยังดีที่दनัยภัทรรีบยื่นมือมาคว้าเอวบางของหล่อนไว้ได้ทันเสียก่อน ไม่อย่างนั้นแล้วหล่อนคงล้มลงไปในนอนหัวฟาดพื้นแน่ๆ

“บอกแล้วว่าอย่าอวดดี น้าตินักคุณนี่” ดนัยภัทรดุหล่อนอีกครั้งก่อนจะวาดวงแขนโอบล้อมเอวบาง แล้วตัวร่างของหล่อนขึ้นอุ้มอย่างรวดเร็ว

“อะไรกันคะคุณदनัยภัทร ปล่อยฉันลงนะค่ะ” หญิงสาวถามเขาหน้าตาตื่น ทั้งตกใจและนึกไม่ถึงว่าจู่ๆ เขาจะอุ้มหล่อนแบบนี้

“ไปล้างหน้าล้างตากัน ผมว่าคุณเดินเองไม่ไหวหรอก” พุดจบदनัยภัทรก็พาหล่อนก้าวเข้าไปยังห้องน้ำทันที ท่ามกลางความตกตะลึงและคาดไม่ถึงของคนในอ้อมแขน

“ไม่ต้องค่ะไม่ต้อง ฉันทำได้” ธารารายอยากจะบ๊ายบาย ขาหย่อมบิปปยาสีฟันใส่แปรงสีฟันสีชมพูของหล่อนแล้วยื่นมาให้พร้อมกับแก้วน้ำอีกใบ ในขณะที่เขายืนประคองหล่อนอยู่ไม่ห่าง สร้างความ

ชัดเจนให้ธรรมาเป็นอย่างมาก

คณัฏฐกรทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ ก่อนจะหยิบแปรงสีฟันของตัวเองมา
ปียาสีฟันใส่บ้าง พร้อมกับก้มหน้าก้มตาแปรงฟันเงียบๆ โดยไม่พูด
อะไรอีก ต่างกับธรรมาที่ชัดเจนและมุ่งมั่นไปหมด

หล่อนเพิ่งสังเกต ว่ามีของใช้ส่วนตัวของเขาอยู่ในห้องน้ำของ
หล่อนด้วย นี่หมายความว่าเขา...ย้ายตัวเองมาอยู่ที่นี่ตั้งแต่เมื่อวาน
แล้วสินะ

ธรรมารู้สึกแปลกๆ ในหัวใจ แต่ก็ขบไล่ความรู้สึกนั้นออกไป
ให้เร็วที่สุด ก่อนจะหันมาทำธุระส่วนตัวของตัวเองบ้าง ในเมื่อเขาไม่
อายอะไร หล่อนเองก็ไม่ควรอายเขาด้วยเหมือนกัน

คณัฏฐกรปล่อยให้หล่อนเป็นอิสระหลังจากนั้นเพื่อล้างเนื้อล้าง
ตัวให้สดชื่น แต่ก่อนที่เขาจะออกจากห้องไป เขาก็เตรียมผ้าเช็ดตัวและ
เสื้อผ้าชุดใหม่ของหล่อนวางไว้ในห้องน้ำให้ด้วย

ธรรมาสับสนและแปลกใจ หล่อนไม่อยากเชื่อว่าคนปากร้าย
อย่างคณัฏฐกรจะมีมุ่มอ่อนโยนแบบนี้กับใครด้วย แต่ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ
ในเมื่อหล่อนเองก็เห็นกับตามาแล้ว

ธรรมาอยากอาบน้ำเพราะรู้สึกเหนียวตัวมากเป็นพิเศษ หล่อน
ปลดเสื้อผ้าออกจากร่างกายโดยไว ยืนมองเรือนร่างตัวเองผ่านกระจก
ใสในห้องน้ำด้วยความรู้สึกโล่งสบายกว่าเมื่อวาน แต่ในวินาทีหลัง
จากนั้น หล่อนก็เบิกตาโพลงด้วยความตกใจเมื่อนึกอะไรบางอย่าง
ขึ้นได้

คุณพระ...เมื่อคืนนี้คณัฏฐกรเช็ดตัวให้หล่อนนี่ โอ้ย...อย่างนี้แล้ว
เขาจะไม่...

ธรรมาหน้าแดงแจ๋ อย่างนี้เขาก็สัมผัสเนื้อตัวหล่อนไปถึงไหนๆ
แล้วสิ ไม่นะ...แค่เช็ดตัวเอง ธรรมาปลอบใจตัวเอง ก่อนจะมอง
เนื้อตัวเปล่าเปลือยในกระจกด้วยใจตุ้มๆ ต่อมๆ

“คุณน้ำ เสร็จหรือยังครับ”

เสียงเรียกและเสียงเคาะประตูหน้าห้องน้ำทำให้ธารธาราหน้า
เหลอ ดนัยภัทรอาบน้ำเสร็จแล้วหรือ อะไรจะไวขนาดนั้น หรือว่าหล่อน
เองที่มัวแต่เหม่อจนลืมเวลาไป

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ ทำไมไม่รีบไป ธารธารา!...เปิดประตู
หน่อยครับ” ดนัยภัทรเคาะประตูรั้ว

แต่ที่เด่นรั้ว คือหัวใจดวงน้อยของคนในห้องต่างหาก ธารธารา
เหลียวซ้ายและขวา คว่าผ้าเช็ดตัวออกมาพันรอบตัวด้วยความตกใจ
รีบตะโกนออกไปด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกักทันที

“ฉันไม่ได้เป็นอะไรค่ะ”

“แน่นอนครับ แล้วทำไมถึงช้าจัง” อีกฝ่ายตะโกนถามผ่านประตู
ห้องน้ำ

“คือเอ่อ...ฉัน” ธารธาราไม่รู้จะตอบเขาว่าอย่างไร จะบอกว่ามัว
แต่ฝันเหม่อและคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยอย่างนั้นหรือ

“อาบเองได้ไหมครับ ให้ผมอาบให้ไหม”

ฮะ! อาบให้! ธารธาราอุทานในใจ แคเขาเช็ดตัวให้หล่อนก็อาย
จนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนแล้ว ชื่นปล่อยให้เขาเข้ามาช่วยอาบให้
เนื้อตัวของหล่อนมันก็คงไม่มีความลับสำหรับเขาต่อไปอีกแล้ว

ดนัยภัทรเอาอะไรคิด คนผีทะเล!

“มะ...ไม่ต้องค่ะ ฉันอาบเองได้”

เหมือนธารธาราจะได้ยินเสียงหัวเราะของเขา คนบ้า...คิดได้ไง
จะมาอาบน้ำให้ ทำไมหลังๆ มานี้ดนัยภัทรถึงได้ดูเกะหล่อนกับหล่อน
นักนะ หรือว่านี่จะเป็นนิสัยจริงๆ ของเขา

อืม...ก็ไม่แน่ว่า รุมตอมกันเยอะขนาดนั้น มันอาจจะ
เป็นเสน่ห์ส่วนตัวที่ทำให้สาว ๆ ถูกใจเขาก็ได้ แต่ว่าสำหรับธารธารา
แล้ว มันช่างหงุดหงิดในหัวใจอย่างไรก็ไม่รู้ โดยเฉพาะรอยยิ้มแปลก ๆ

กับเสียงหัวเราะมีเลศนัยนั้น

“แน่ใจนะครับ”

“ค่ะ คุณออกไปรอข้างนอกก่อนนะค่ะ”

“จะรอตรงนี้ครับ จนกว่าคุณจะทำสำเร็จ เกิดคุณเป็นลมระหว่างอาบน้ำ ผมจะได้ช่วยทัน อ้อ...ปลดล็อกประตูห้องน้ำไว้ด้วยนะครับ เพื่อมีอะไรฉุกเฉินผมจะได้ไม่ต้องพังประตูเข้าไป”

“บ๊าย” ธารธาราบนอบ

“ไม่บ๊ายครับ ผมพูดจริง รีบอาบน้ำได้แล้วครับ”

อิต้าบ้า! หล่อนพูดเบาๆ กับตัวเองแท้ๆ แล้วเขาได้ยินได้อย่างไร ธารธาราเบะปากใส่ประตูอย่างเสียไม่ได้ ก่อนจะเดินไปยืนใต้ฝักบัว แล้วปลดผ้าเช็ดตัวแขวนที่ราวพลาสติกข้างๆ

ธารธาราอาบน้ำอย่างสบายใจได้ลึกพักก็ปิดฝักบัว พร้อมกับคว้าผ้าเช็ดตัวมาซับน้ำทั่วทั้งร่างกาย แต่ความชื้นของพื้นห้องน้ำและความพลั้งเผลอที่หล่อนเหยียบอย่างอ้อมๆ ไม่ระวังตัวทำให้หล่อนเสียหลัก ก่อนจะลื่นล้มก้นจ้ำกับพื้นห้องน้ำทันที

“กร๊ืด...”

คนที่กำลังนั่งไขว่ห้างอยู่บนเตียงนุ่มถึงกับสะดุ้งขึ้นยืนทันทีที่ได้ยินเสียงจากในห้องน้ำ ดนัยภัทรรีบปรี่มาที่หน้าห้องน้ำด้วยอาการตกใจจนหน้าซีด

“คุณน้ำ! เป็นอะไร เปิดประตูให้ผมเดี๋ยวนี้คุณน้ำ”

ดนัยภัทรเคาะประตูห้องรัวๆ พร้อมกับตะโกนถามด้วยความร้อนใจ ในขณะที่ธารธาราทั้งเจ็บและจุกจนพูดไม่ออก

“คุณน้ำ! ผมบอกให้เปิดประตู บอกแล้วว่าอย่าล้อก”

“อย่าเข้ามาค่ะ ฉัน...ไม่เป็นอะไร” ธารธาราพยายามแปลงเสียงให้เขาได้ยิน เพราะไม่อยากรู้ให้เข้ามาเห็นหล่อนในสภาพที่ไม่น่าดูแบบนี้

“ไม่เป็นอะไรก็เปิดประตู ไม่งั้นผมจะพังเข้าไป”

ไม่นะ! ธารธาราหน้าตื่นทันที ก่อนจะพยายามกีดกันเพื่อข่มความปวดร้าวที่บันท้ายองงาม พร้อมกับค่อยๆ ขยับและคลานไปหน้าประตูห้อง

“คุณน้า! ผมบอกให้เปิดประตู” อีกฝ่ายตะโกนเข้ามาด้วยน้ำเสียงวางอำนาจ

“อย่านะคะ อย่าเปิด” ธารธาราพยายามเปล่งเสียงออกไปพร้อมกับกระชับผ้าเช็ดตัวที่ห่อหุ้มกายเอาไว้แน่น แต่ยังไม่ทันที่หล่อนจะคลานไปถึงประตูเพื่อกันเขาไม่ให้เข้ามา ประตูห้องน้ำที่ล็อกเอาไว้ก็ถูกพังและกระแทกเข้ามาด้วยร่างของทนายหนุ่มที่ใจร้อนเสียแล้ว

“คุณน้า...” ดนัยภัทรอุทานด้วยความตกใจ เมื่อเห็นว่าหล่อนนั่งอยู่ที่พื้นห้องน้ำด้วยสีหน้าเหวอ

“อย่าคะ อย่าเข้ามา” ธารธาราทั้งเจ็บทั้งอาย ยกมือขึ้นปกปิดร่างกายที่มีเพียงผ้าเช็ดตัวผืนเดียวห่อหุ้มเท่านั้น ทำให้ชีวิตของหล่อนตอนนี้ถึงได้เจอแต่เรื่องชวๆ นักก็ไมรู้ แล้วทำไมทุกครั้งจะต้องเป็นดนัยภัทรที่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือหล่อนเสมอกันนะ

ดนัยภัทรสอเบาๆ ก่อนจะเดินเข้ามาหาหล่อนด้วยใบหน้าที่ธารธาราเดาไม่ออกว่าเขาคิดอะไร โกรธ โมโห หรือว่าสมน้ำหน้าหล่อนกันแน่

“ไหนบอกว่าไม่เป็นอะไร คุณนี่มัน...น่าตีซะมัด” ดนัยภัทรขุ่นใจ เขาซ่อนตัวหล่อนขึ้นอ้อมอย่างรวดเร็ว ในขณะที่คนในอ้อมแขนก้มหน้างุดกับอกเขาด้วยความอับอายสุดขีด

“ฉันทขอโทษค่ะ พี่น้ามันลื่น ฉันก็เลย...” ธารธาราเสียงเครือ ความเจ็บและอายครั้งแล้วครั้งเล่าทำให้หล่อนโกรธตัวเองจนอยากจะร้องไห้

“เจี๊ยบเถอะน้า...” ดนัยภัทรเอ็ดหล่อน ก่อนจะพาออกจากห้องน้ำด้วยท่าทางเคร่งเครียด

ธรรมาสาระอื่นเบาๆ สามสิบสามก็สามสิบสามเถอะ อายุเป็น
เพียงตัวเลขเท่านั้น เพราะมันไม่อาจทำให้หล่อนผินกลั่นความเจ็บปวด
และอับอายที่สุดใดในสามโลกได้

คณัฏฐาทรงก็ขยันทัดหล่อนเสียยิ่งกระไร คิดว่าเขาคงโกรธและ
รำคาญหล่อนไม่ใช่่น้อยทีเดียว แต่จะให้ทำอย่างไรได้ละ หล่อนเอง
ก็ไม่ได้อยากจะเป็นภรรยาแบบนี่หรอก

ความเกะเขี้ยว ความซุ่มซ่ามเอ๋ย เมื่อไรจะไปพ้นจากชีวิตของ
ธรรมาเสียที เป็นแบบนี้ต่อไปคณัฏฐาทรงเฉดหัวหล่อนออกจาก
คอนโดฯ ของเขาสักวันแน่